

La mulți ani, Majestate!

Seria V-a, Numărul 5
16 PAGINI - 100 LEI

Săptămâna 13 - 20 Oct.
Director: RADU VASILE

Dreptatea

SAPTĂMÂNĂL AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC CREȘTIN DEMOCRAT

P. 197-180

Ziua de 25 octombrie are o dublă semnificație pentru poporul nostru: este ziua în care sărbătorim ARMATA ROMÂNĂ și ziua de naștere a Majestății Sale Regele Mihai I al României. La 25 octombrie 1944 Armata Română a eliberat ultimul petic de pământ românesc de sub ocupația trupelor germane aflate în retragere. O coincidență fericită a făcut ca acest lucru să se întâmple exact în ziua în care poporul român aniversa nașterea Majestății Sale Regele Mihai I, care era la acea dată șeful legitim al statului și comandantul suprem al armatei. Devotat poporului Său, după eliberarea țării, Majestatea Sa Regele Mihai a încercat cu toată hotărârea să se opună bolșevizării României. Din păcate însă marile puteri ne hotărâseră o altă soartă, țara fiind abandonată sovieticilor. Regimul comunist instaurat în România de aceștia, cu ajutorul tancurilor rusești, dar și al cozilor de topor locale, era incompatibil cu democrația, ce-și avea drept fundament monarhia constituțională. La 30 decembrie 1947 suveranul legitim al României a fost silit, prin șantaj, să abdice, iar țara a pășit în cea mai întunecată epocă a istoriei sale: cea a comunismului totalitar. Deși aflat departe de poporul său, Majestatea Sa Regele Mihai nu a încetat nici o singură clipă să fie simbolul și nădejdea românilor, care au crezut permanent în falimentul comunismului și revenirea la vechile valori ale democrației românești. Procesul este greu și relativ îndelungat, forțele conservatoare se împotrivesc cu ultimele resurse obstrucționându-l, dar rezultatul nu poate fi decât unul singur: triumful ideilor și principiilor care au stat la baza făuririi României moderne, adaptate la realitățile lumii de astăzi. Iar pentru țara noastră, pentru poporul român, treapta de plecare, de intrare în normalitate o constituie recunoașterea legitimității suveranului său și preluarea de către Majestatea Sa a prerogativelor ce i-au fost samavolnic smulse. La aniversarea zilei de naștere a Majestății Sale Regele Mihai I, suveranul României, P.N.Ț.C.D., se alătură poporului român și prin glasul oficiosului său "Dreptatea" îi urează La mulți ani, multă sănătate și revenirea grăbnică în patria Sa, la Poporul Său!

Mircea Vlad

Ceremonie la Topoloveni pg. 3
Adevăratele cauze ale corupției pg. 4
Puterea între vinovăție și iresponsabilitate pg. 6

Preocupările și ofurile unui președinte pg. 8
Procesul comunismului pg. 10
Părintele Stăniloiaie ne-a părăsit pg. 12

DIN SUMAR

Sâmbătă, 23 octombrie, toate drumurile duc la Topoloveni

După cum am mai anunțat, sâmbătă 23 octombrie s-a desfășurat în Topoloveni bustul marșului patriot și om politic român **Ion Mihalache**. Principiul inițiativ al acestui necesar act de recunoștință este al deputat PNȚCD de Argeș, **Barbu Pîjigoi**. Construirea ansamblului monumental pe care va fi înălțat bustul nu ar fi fost posibilă însă fără implicarea totală a oficialităților locale. Trebuie menționată în primul rând contribuția **din primar Obiorghia Botăreș**. Domnia sa, deși membru al PD (FSN), a fost cel care a sprijinit cu toate puterile realizarea ansamblului monumental și organizarea, în cele mai mici detalii, a ceremoniilor legate de dezvelirea monumentului. Și a făcut totul până la ultimul suflăt. Pentru că **Ion Mihalache**, înainte de a fi un erou-martir al P.N.T., este un erou-martir al întregului neam românesc. Ceremoniile legate de evenimentul dezvelirii bustului lui **Ion Mihalache** vor avea loc în

prezența unor cunoscuți oameni politici, oameni de cultură, clerici, ziariști, conform programului pe care l-am publicat deja în nr. 4 al săptămânalului "Dreptatea". Am vizitat locul unde sâmbătă 23 septembrie se vor desfășura ceremoniile amintite și m-am convins de forța organizației PNȚCD locale, de pasiunea pe care au pus-o pentru înzestrarea Topolovenilor cu acest ansamblu monumental domnii **Marin Ilie, Constantin Ciucă, Romeo Name, Florian Atanasiu, Ion Catană** și **Constantin Oprea**, toți membri ai PNȚCD.

O ultimă mențiune: ansamblul monumental a fost ridicat în fața actualului Liceu teoretic Topoloveni, care funcționează într-o clădire construită în anul 1938, pe un teren donat de **Ion Mihalache** și la inițiativa lui. Suntem într-un tot de acord cu propunerea **din prof. Gheorghe Ungureanu** și **din dr. Constantin Ciucă**

ca Liceul din Topoloveni să poarte numele lui **Ion Mihalache**. Propunere pe care o supunem atenției Ministerului Învățământului. Deci, sâmbătă 23 octombrie, toate drumurile duc la Topoloveni. Vă așteptăm!

Mircea Vlad

Anunț

PNȚCD
organizația
județului Argeș

anunță
desfășurarea
Conferinței
județene

în ziua de
22 octombrie 1993,
orele 10
în orașul Topoloveni, în
sala Federalei.

INTERPELARE

adresată
domnului prim ministru
Nicolae Văcăroiu

Domnule președinte, stimați colegi,
Joi, 30 septembrie 1993, am vizitat două întreprinderi din orașul Drăgășani, pentru a mă informa cu privire la problemele care le confruntă în actuala fază de tranziție. În această interpelare adresată domnului prim ministru Nicolae Văcăroiu, mă voi referi în mod special la constatările de la Uzina de Mecanică Fină din Drăgășani, care se află într-o situație foarte grea. În momentul de față din cei circa 900 de lucrători, numai 13-14% lucrează, restul fiind în șomaj tehnic și primind circa 60% din salariu. Uzina a făcut eforturi pentru a asimila produse de înaltă tehnologie, cu aplicații în agricultură, de care agricultorii țării au nevoie. Aceste produse nu sunt însă competitive deoarece prețul lor este mărit din cauza celor circa 5 milioane de lei cât costă lunar paza uzinei. Această pază este evident necesară deoarece trebuie să ne menținem capacitatea industriei de apărare pentru orice eventualitate.

În aceste condiții însă, dacă muncitorii ar fi lucrat la întreaga capacitate ar primi 65-70% din salariu. De aceea preferă să stea în șomaj tehnic și să primească 60% din leafă. Dar aceste cheltuieli afectează în mod direct pe fiecare contribuabil al țării și contribuie la scăderea nivelului său de trai. Noi, Grupul Parlamentar PNȚCD, am susținut și votat în luna martie a.c. măsurile necesare protecției sociale ale angajaților din industria de armament, dar constatăm că în acest timp cei care trebuiau să facă ceva pentru a rezolva problemele numerosului personal din acest domeniu care are în general înaltă calificare nu au făcut nimic, iar situația se degradează în continuare. Propunem ca plata pazei acestei întreprinderi și a celor similare să se facă din bugetul de stat, iar costul produselor cu caracter civil pe care aceste întreprinderi le pot face și de care este atât de nevoie să nu mai fie afectat de aceste cheltuieli.

Cele care se întâmplă în județul Vâlcea unde prefectul, domnul Iulian Comănescu, a făcut evaziune fiscală în 1992 când era director la DGFS, cu ajutorul unui certificat de handicapat, unde situația și haosul din întreprinderi sunt cele exemplificate mai sus, unde legea 18 este călcată în picioare de primarii corupți ținuți în brațe de Prefectură și de domnul ministru Cozmâncă, unde în locul legii domnesc abuzul și bunul plac, pot fi luate ca etalon al dezinteresului, incompetenței și corupției cu care este guvernantă țara de către guvernul dumneavoastră, domnule prim ministru Nicolae Văcăroiu.

Așa însă nu se mai poate!

Dr. ing. **Serban Săndulescu**
senator de Vâlcea

LA ORGANIZAȚIA MUNCITOREASCĂ CENTRALĂ

DI Ion Diaconescu a conferențiat despre "Principiile democratice de organizare a societății"

Reuniunea săptămânală de joi a Organizației Muncitorești Centrale a Partidului Național Tărănesc Creștin Democrat a avut de gata această un program mai complex. În seara de joi a fost făcut de **di Loredan**, un tenor de clasă care, acompaniat de fiul său la orgă electronică, a cântat un scurt program de cântec religios. După aceea, **di Ion Diaconescu**, primvicepresedinte al PNȚCD, a făcut o foarte apreciată expunere asupra unei

teme de interes permanent: **Principiile democratice de organizare a societății**. Deși la început a lăsat să se audă că despre democrație și legile ei s-au spus atâtea încât cu greu s-ar mai putea găsi ceva de adăugat, totuși a săvârșit o descoperire noi resurse de adevăruri inedite: □ Democrația adevărată a început prin apariția burgheziei și a cărei independență a pus bazele libertății. Nu se poate vorbi de libertate și de democrație dacă omul nu este stăpân pe sine și pe o sumă de bunuri □ Până și faimoasa formulă atât de dragă marxistilor "dictatura proletariatului" a fost după un timp abandonată în favoarea termenului de democrație; recunoaștere implicită a minciunii pe care o debitau până la saturatie și bineînțeles și a valorii democrației, măcar ca idee. Fapt care la comunisti capătă o semnificație cu totul deosebită □ Democrația înseamnă conducerea celor mulți, dar și în folosul celor mulți, respectiv al tuturor. Dar mai înseamnă și verificarea periodică a respectării angajamentelor asumate față de alegători. Și de aici **pluripartitismul**, absolut necesar pentru a oferi palela de unde să se aleagă □ La noi de-abia după 1918 s-au impus principiile democrației o dată cu votul universal. Alegerile erau de obicei câștigate de cei ce le organizau, datorită a ceea ce se numea **zestrea electorală**, lucru ce constituia o rădăcină. Corectată însă de Factorul Constituțional care era **Regele**. El, când constata uzura unui guvern, putea dizolva Parlamentul și încredința sarcina organizării alegerilor unui alt partid □ Cu timpul însă, electoratul român s-a maturizat, a căpătat o educație politică, dovada cea mai

bună fiind înfrângerea guvernului în alegerile din 1937 □ Au urmat însă cei aproape 50 de ani de întuneric comunist, în care două generații au fost inoculate cu germenii supunerii și ai inerției în această stare. Aici trebuie căutate rădăcinile lipsei de discernământ a electoratului. De care au profitat neocomunistii ce s-au instalat la putere cu promisiuni demagogice și mincinoase □ Cu performanțele pe care le are la activ, orice guvern în locul celui actual și oriunde, nu rezistă mai mult decât câteva zile. Dar, bazându-se pe lipsa de reacție a populației și pe vechile structuri comuniste reînnoite sau păstrate, Puterea actuală se cramponează cu toate forțele de scaune și poziții □ Misiunea forțelor democratice este desigur foarte dificilă, dar ea trebuie dusă până la capăt, chiar în condițiile extrem de grele create în mod deliberat de guvernanți. Oamenii trebuie lămuriti, educați, eliberați de teamă și de reminiscențele ce se mai află în ei. Numai așa se poate câștiga lupta pentru libertate și democrație în România. Este singurul drum și altul nu este de ales □ După **di Ion Diaconescu**, a mai răsit câteva cuvinte și **di Remus Opreș**, deputat și președinte al Tineretului Național Tărănesc Creștin Democrat, în sensul celor dezvoltate de primvicepresedintele partidului și cu angajamentul tineretului de a urma acest greu dar victorios drum □ Cu câteva întrebări puse de asistenți, întâlnirea a luat sfârșit într-o înțelegere deplină a celor prezenți de a lupta din răspuneri pentru idealul și crezul PNȚCD.

F. Ioan

Știri • Știri • Știri • Știri • Știri • Știri

"Toamna se numără boboci" este o vorbă din popor. Se pare că toamna se numără, se adună toate relele

RADET ne "amenință" că la iarnă nu vom avea căldură în locuințe. Motivul: aproape 66% din populația Bucureștiului nu și-a plătit agentul termic.
Nici **RENEL**-ul nu se lasă mai prejos: aflăm de aici că pentru perioada mai friguroasă a anului este necesară o cantitate de 500 mii tone de cărbune și 700 mii tone de păcură. Dacă nu se vor obține aceste cantități vom avea totuși energie electrică?
Au început cursurile la instituțiile de învățământ superior! Cu toate

că știau acest lucru, administrațiile căminelor nu au binevoit să repare nimic din incinta acestora. Mizeria, gândăcii, șobolanii și dezordinea sunt la loc de frunte în căminele studențești. Beneficiază de aceste "binefaceri" numai cei care au avut "norocul" să-și găsească o cameră. Ceilalți, și sunt foarte mulți, au rămas în stradă. Pentru acest fapt Liga Studenților dă vina pe Ministerul Învățământului, iar Ministerul pe Ligă. În acest timp, bieții studenți vor trebui să apeleze la buzunarul părinților pentru a-și plăti o gazdă în București!

Oficiul Central de Pensii nu va mai calcula alocațiile de stat pentru copii, pe luna noiembrie. O.C.P. așteaptă, pentru luna a XI-a a anului o nouă hotărâre a Guvernului. Dacă aceasta nu va apărea în scurt timp, cei mici nu vor mai beneficia de puținii bani oferiți de stat.
Ministerul Industriilor a fixat prețurile la combustibili pentru iarnă: lemne de foc - 13.200 lei/t, lignit nesortat - 13.400 lei/t, uleiă spălată - 26.000 lei/t, brichete 36.950 lei/t. (D.P.)

"Procesul comunismului"

O sperietoare din arsenalul minciunii propagandistice al vechilor structuri

În Raportul SRI, la pag. 10, se vorbește și despre "Procesul comunismului". Această sintagmă a fost folosită de multe ori în accepțiuni greșite și deformate atribuind vechilor partide istorice precum și foștilor deținuți politici intenții vindicative, dorințe de răzbunare și revanșă, de culpabilizare în bloc a întregului aparat de stat de până în 1989 și în primul rând a Securității în ansamblul ei ca și a Partidului Comunist Român și a membrilor săi.

asemenea interpretare. Există o anumită categorie de persoane, în general provenind din fosta nomenclatură de partid și de stat, dintre foștii privilegiați și profitori ai regimului comunist, care încearcă prin toate mijloacele să sugereze o situație de culpabilizare generală a întregului popor și să-i creeze fiecărui cetățean o stare de teamă, că ar putea fi în orice clipă tras la răspundere pentru activitatea sa din perioada comunismului.

- un partid politic, respectiv P.C.R. poate și trebuie să fie judecat, dar nu este problema de o judecată penală ci doar de o riguroasă și obiectivă judecată istorică pe care nu vreun tribunal, ci istoricii, sociologii, economiștii, în perspectiva timpului trebuie să o îndeplinească;

- persoanele care în aparatul Securității, în cel de Partid și de stat au inițiat, instigat, colaborat, executat, tănuț sau favorizat acțiuni cu caracter penal privind (așa cum este menționat în Raportul SRI) "crime, ilegalități și abuzuri" în exercitarea atribuțiilor lor, trebuie chemate spre judecată în fața unor tribunale în conformitate cu prevederile Codului Penal.

crimale, doar pentru că au avut loc cu un număr de ani în urmă. O crimă devine tolerabilă numai pentru că s-a săvârșit într-un trecut mai mult sau mai puțin îndepărtat? Actele de genocid de la Auschwitz, Buchenwald, Dachau, Treblink sau de la Katyn, Vorkuta și Kolima sunt mai puțin odioase și condamnabile doar pentru că s-au petrecut cu 50 de ani în urmă? În Occident până de curând, iar în Israel și astăzi sunt chemați în fața justiției cei care au comis crime în timpul celui de al doilea război mondial, întrucât pentru crimele contra umanității și cele de genocid nu există prescripție.

Această sperietoare, bazată în întregime pe fals, face parte din același arsenal al minciunii propagandistice cu care a fost alimentat poporul nostru timp de aproape jumătate de secol și care din nefericire mai are încă influență asupra unei părți a lui.

Este evident că numărul celor care au comis asemenea infracțiuni este limitat, că nu este vorba sub nici o formă de vreo incriminare colectivă a lucrătorilor din fosta Securitate sau din aparatul de Partid și de stat și cu atât mai puțin de vreo "vânătoare de vrăjitoare". Au fost mulți lucrători ai acestor instituții care au acționat în limitele legii, au avut o atitudine corectă și uneori chiar un comportament uman față de adversarii lor politici.

În România însă se fac auzite ipocrite apeluri la "reconciliere națională". Unui popor traumatizat timp de aproape jumătate de secol i se cere nu numai să ierte dar mai ales să uite violența și minciuna în care a fost constrâns să trăiască în tot acest timp.

Dar nimeni din cei cca. 75 000 de supraviețuitori ai persecuțiilor politice, ai lagărelor și închisorilor (cifra ce reiese din însuși Raportul SRI) nu se gândește astăzi la răzbunare sau revanșă politică.

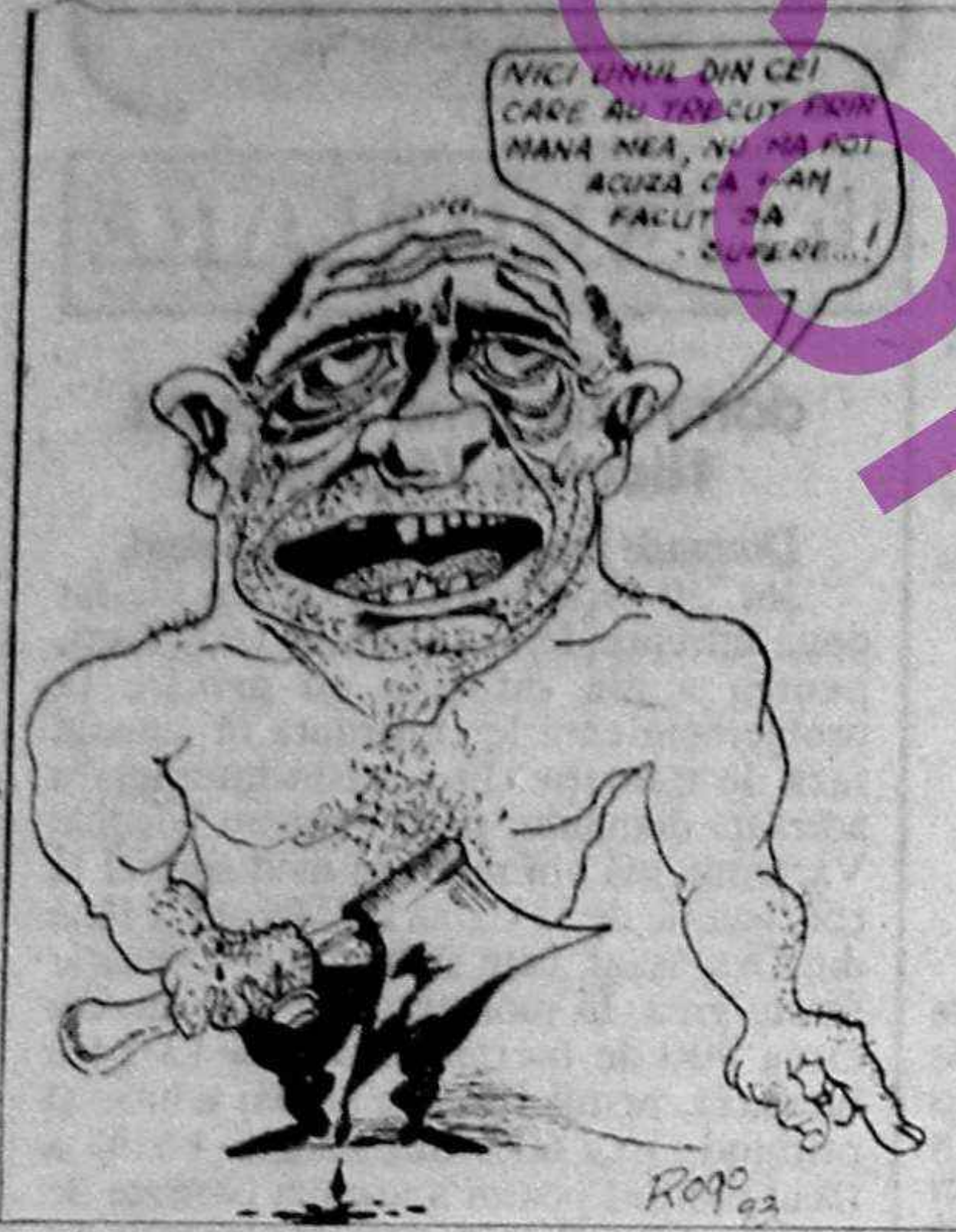
Dar cei care personal au comis acte pedepsite de lege trebuie să răspundă pentru faptele lor. Este aceasta o cerință a statului de drept.

Pentru o reconciliere națională autentică pledăm însă și noi. Dar ea trebuie să se producă prin adevăr și dreptate. Iar după aflarea adevărului și înlăptuirea dreptății prin lege, când cei vinovați își vor recunoaște "crimele, ilegalitățile și abuzurile" de care vorbește Raportul SRI, am convingerea fermă că fostele victime vor fi primele care vor cere elementă și iertare pentru vinovați. Doar astfel se vor putea crea și premisele pentru o autentică reconciliere națională.

Revenind la sintagma "procesul comunismului" afirmăm următoarele:

Apare de neînțeles că astăzi când se cere înăsprirea pedepsei prevăzută de C.P. pentru o serie de infracțiuni cu mult mai puțin grave decât cele săvârșite împotriva foștilor adversari politici, să se pretindă totală ignorare a unor fapte

Nicolae Ionescu-Galbeni, deputat

Adevăratele cauze ale corupției

Corupția înseamnă o faptă sancționată de legea penală. Ea se poate situa și în afara prevederilor Codului Penal atunci când faptele incriminate se datorează nepriceperii aceluia care le înlăptuiește și care acceptă să le înlăptuiească conștient fiind de neștiința sa, dar care prin atitudinea lui aduce prejudicii societății.

Între corupție și incompetență este o strânsă legătură pentru că și incompetentul este ușor coruptibil și la rândul său aduce prejudicii societății.

Mai rău este atunci când ambele aspecte ale corupției, mai sus semnalate, neștiința și incompetența, își dau mâna, și ușor manevrabile, în principal în scopuri politice, pot produce importante pagube avutului obștesc.

Gravitatea faptului este însă și mai mare atunci când folosirea acestei forme, acestui aspect al corupției se face în scopuri politice.

Anumite formațiuni politice au făcut promisiuni electorale, în cadrul campaniei din anul trecut, oferind, în schimbul voturilor locuri de muncă în sectoare știute ca falimentare, pe care le-au susținut, după alegeri, investind sume mari, din avutul statului, în activități fără finalizare despre care se știa cu precizie că sunt nerecuperabile.

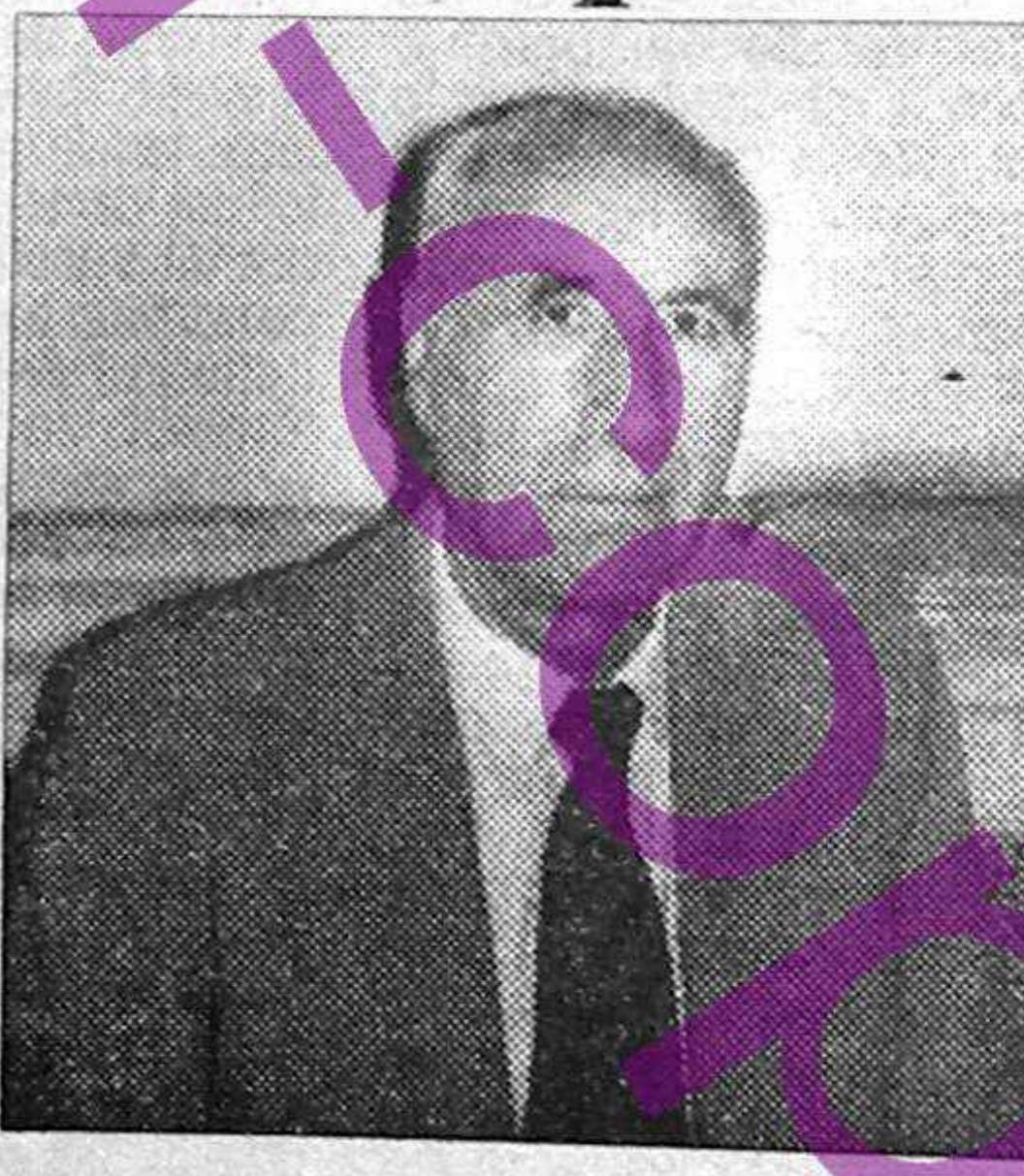
Actualul guvern, cheltuie banii statului, acolo unde acesta nu câștigă, dimpotrivă pierde, de dragul menținerii unor locuri de muncă, electoral promise - îngreunând sau frânând procesul de restaurare prin menținerea șomajului mascat, acel fenomen practicat în timpul dictaturii și care a fost de fapt unul din factorii care au condus la prăbușirea lui.

Se cheltuiesc banii publici, în activități nerentabile, cu scopul de a se menține structuri cu posturi de conducere bine plătite, care asigură mari privilegii unor politicieni cocoșați în fotoliile confortabile ale administrației, se irosesc sume importante fără ca puterea să aibă o strategie clară.

Se fac detumări de fonduri, importante sume de bani dirijate pentru anumite scopuri sunt cheltuite în anumite domenii.

Se risipește banul public pentru a produce orice,

indiferent dacă are sau nu produsul cerere pe piață, numai și numai ca aberanta industrie creată în anii dictaturii să funcționeze, chiar dacă funcționează prost și conduce la prăbușirea mai abruptă a economiei noastre și așa desul de subredă.

Senator PNȚCD Barbu Pițigoi

Și toate acestea pentru ca Puterea să-și păstreze și să-și perpetueze guvernarea într-o economie care merge, chiar dacă merge prost, să-și păstreze fotoliile comode chiar dacă șomajul și inflația cresc exponențial și românul de rând o duce tot mai greu.

Este vorba de acel aspect al competiției politice, greu de încadrat în prevederile faptelor incriminate de prevederile codului penal și de străduința domnului președinte Vonica, a domnului C.V. Tudor și a altor apărători ai corupției de a rezuma corupția la cumpărarea a unuia sau două automobile, sau la strecurarea fără vama a unor țigări străine. Acestea au ca scop abaterea atenției, de la marea corupție, aceea de a cheltui, fără justificare banii publici, pentru menținerea cu orice preț la putere a unor politicieni care aruncă multe sute de milioane pe apa Bosforului, ca în cazul PETROMIN sau îi îngroapă în stepele Ucrainei ca în cazul miliardului de dolari aruncat fără nici o speranță de finalizare în himerica exploatare de la Krivoi Rog.

Interpelare

La 20 sept. 1993 am cerut Guvernului să ia o hotărâre politică în privința continuării ori sistării participării României la Construcția Combinatului de Îmbogățire a Minerului de fier - CIM - de la Krivoi-Rog - Ucraina - cu indicarea surselor de finanțare în cazul continuării investiției.

La 27 sept. 1993 - dl Lucian Moțui - reprezentantul Ministerului Industriei a dat o explicație în Parlament, dar nu a răspuns la întrebare.

Răspunsul s-a cerut scris, și el nu a fost trimis încă Parlamentului.

Atrag atenția Guvernului că irosește importante resurse financiare - neprevăzute la buget într-o investiție de la care s-au retras toți foștii participanți din fostul CAER, România fiind singura țară care continuă efortul investițional, în condiții financiare diferite de cele contractate și fără acoperire.

În data de 17.11.1993, în scris și oral, semnalăm că explicațiile dlui Lucian Moțui, date în fața Parlamentului, reprezintă parțial dorințe și speranțe, ele nerăspunzând condițiilor contractuale. Așa de exemplu pentru cantitățile de minereu stipulate în contractul semnat la 9 iulie 1993 la Krivoi-Rog - partea ucraineană nu a livrat încă nimic pe anul 1993, iar pentru situații de continuitate nu se prevede nimic.

Răspunsul Guvernului la interpelarea din 15 martie a.c. nota de fundamentare a Proiectului de Lege privind continuarea participării României la construirea CIM-Krivoi-Rog, anunțat de executiv dar neînregistrat la Parlament, celelalte acte normative contractate etc. impun de urgență Guvernului necesitatea de a da un răspuns clar la întrebarea de mai sus. Într-o perioadă de dificultăți economice profunde, țara investește importante sume de bani în străinătate, fără acoperire, sume ce ar putea fi folosite la stimularea investițiilor începute și neterminate în țară.

Rog Guvernul să ne informeze asupra stadiului investițiilor de la Las Camariocas - Cuba - cca 20 milioane dolari - PU-Chenk - 25 milioane lei - CAO-CUM. CHINA - 3 miliarde lei.

Cât de serioasă este propunerea dlui Adrian Severin, de constituire a unei alianțe între PD (FSN), partidele liberale și cele social-democrate?

Unul din mecanismele cele mai eficiente ale competiției politice îl constituie alianțele. De obicei ele au un caracter conjunctural, scopul general admis fiind maximizarea șanselor de acces spre guvernare.

Dar există și situații speciale - aproape limită - în care deosebirile ideologice, mai mult sau mai puțin conturate, cât și orgoliile unora sau altora, trebuie să se distanțeze de interesele momentului, presupuse a fi doar electorale. Nu este vorba de acel mult "cântat" consens, ci de o acțiune cu adevărat serioasă - alianță cu caracter strategic. Ea nu vizează doar momentul electoral, întinde mult mai departe, în spațiul intereselor naționale. O astfel de alianță vizează în primul rând acțiunea energilor și a conștiinței naționale, în drumul spinos al înțelegerii - de către populație - a realităților care ne înconjoară și mai ales a intereselor reale, comune tuturor. Actul guvernării nu este exclus, din contră, el este pregătit cu toată responsabilitatea - dar într-o societate bulversată de structurile mafioate, mai poate constitui doar el singur un obiectiv? A guverna fără pârghiile decizionale, la toate nivelele, într-un mediu, în general distant comportamentelor democrației, înseamnă

doar a face figurație. Prin guvernare trebuie să lași ceva bun în urma ta, prin care oamenii să nu te uite. Este ceea ce și-a propus și Convenția Democratică (C.D.R.), rod al luptei pe care dl **Corneliu Coposu**, președinte P.N.T.C.D., a dus-o constant pentru a crea o alternativă puternică, viabilă în fața structurilor și mentalităților comuniste - care bănuie încă țara noastră.

Convenția Democratică este acum cunoscută în rândul electoratului. Foarte mulți au votat-o. "Cheița" a plăcut - chiar și celor care nu aveau conturată clar o opțiune ideologică. Ea este o alternativă, o șansă reală a unei schimbări în bine a țării, o materializare a unei opinii comune și a unei opoziții organizate strategic.

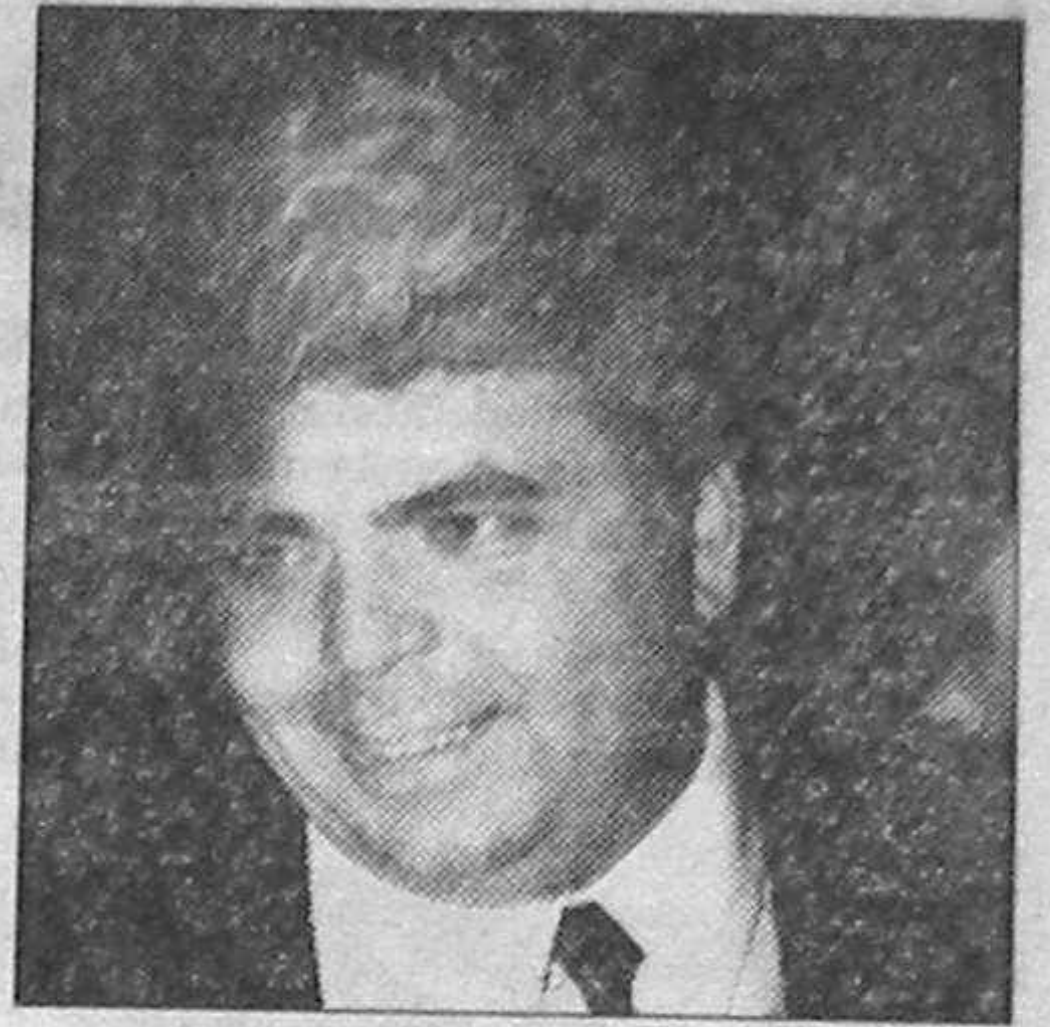
Sondajele electorale o dovedesc. Dar se pare că această realitate nu este înțeleasă și de dl **Adrian Severin**, pentru care, personal, am toată considerația și simpatia. Am parcurs cu atenție interviul pe care d-sa l-a dat recent "României Libere", în calitate de vicepreședinte al P.D./F.S.N., partid ce se consideră rădăcina din opoziție. D-sa lansează o idee nouă - formarea unei alianțe de interes pragmatic-doctrinar între P.D./F.S.N., partidele liberale și cele - autentice - social-democrate, care fac sau nu

parte din C.D.R. Această alianță s-ar putea numi Uniunea libero-democrată sau democrat liberă. Dl Severin declară că C.D.R. "răspunde unor probleme foarte acute, dar trecătoare". Să fie schimbarea mentalităților, demolarea structurilor comuniste, schimbarea în bine a țării doar probleme trecătoare și rezolvabile integral, în viitorul apropiat? Mai mult, apropierea pe care d-sa o face între liberalism-neoliberalism-social democrație, ca factor de coeziune al acestei alianțe, este discutabilă. Afinități - din câte știm noi - mai serioase sunt între neoliberalism și creștin democrație, cel puțin în plan economic. Și atunci ce se va face ca alianța preconizată să devină "un atrăgător centru de referință în spectrul politic românesc"? Un spectru din ce în ce mai larg, din care marea majoritate a populației nu mai înțelege nimic.

Ideea-ofertă pe care P.D./F.S.N. - prin dl Severin - o face partidelor liberale și social-democrate ar putea să aibă mai multe consecințe:

- atragerea și îndepărtarea - în final - din C.D.R. a partidelor respective, căci practic nu te poți implica politic și organizatoric - ca partid - în două alianțe;

- creșterea, datorită - dar de loc sigură - a influenței P.D./F.S.N. în rândul opoziției,

dorită acum a fi organizată doctrinar - un fel de masă comună la care vor sta, pașnici, liberalii și social-democrații - numai cei autentici - și culmea, se vor și înțelege;

- derutarea electoratului, chiar și așa "năucit și înșelat" cum remarcă chiar domnul Severin.

Și atunci cine ar avea cu adevărat de câștigat dacă această idee s-ar înfăptui - să zicem - evident tot forțele conservatoare, pentru care o Convenție Democratică, mai puternică, mai credibilă nu ar fi de bun augur. "Divide et impera!"

De acest lucru s-ar putea convinge și dl Severin personal, ducându-se pe la țară și discutând cu sătenii despre afinitățile neoliberalismului cu social-democrația. Poate ne va spune și nouă ce-a mai aflat!

Dinu Ghia

Creare de vârf a guvernelor post-decembriste

Inflația

Pentru imensa majoritate a oamenilor nu are prea mare semnificație a afla date despre evoluția în procente a ratei inflației în România. Simțim rata inflației, scăderea puterii de cumpărare a monedei naționale atunci când ne facem cumpărăturile zilnice, când leașa nu ne mai acoperă trebuințele.

Unora le pare că soluția ar fi creșterea salariilor în pas cu creșterea prețurilor, soluție posibilă dacă ajustarea, numită și indexare, ar fi instantanee. Însă poate fi lesne constatată creșterea mai rapidă a prețurilor decât cea a salariilor, ca și faptul că pentru a se proceda la creșteri salariale este nevoie de o permanentă presiune sindicală asupra "patronatului" - adică a statului. Iar acesta, pentru a-și menține poziția, este dispus la sporirea salariilor în funcție de interesele conjuncturale ale puterii, în care demagogia socială alternează cu represiunea.

Astfel se manifestă ceea ce specialiștii numesc spirală inflaționistă, escalada salariilor pentru a atinge nivelul prețurilor. Iar situația este ea însăși generatoare de inflație, orice creștere a masei monetare antrenând creșterea prețurilor. Concomitent sporește prețul în lei al dolarului, factor care de asemenea presează asupra prețurilor interne.

Astfel pusă problema inflației - pe de o parte rapida sporire a prețurilor și simultana scădere de cumpărare a monedei naționale, pe de alta acțiunea conjugată a sporirii masei monetare și a creșterii cursului dolarului, - am avea indicată și soluția: **stoparea emisiunii și stabilizarea cursului valutar**. Este însă greu de crezut că mentalitățile comuniste ale celor care diriguiesc viața noastră politică și economică ar accepta un program antiinflaționist coerent, în care revenirea la o monedă stabilă i-ar lipsi de controlul asupra economiei, implicând deci controlul asupra noastră, a tuturor. După cum, un asemenea program antiinflaționist ar lipsi statul birocratizat de o resursă sigură, care, alături de o fiscalitate, ajunsă deja la marginea răbdării, are rostul de a acoperi fanteziile economice ale comunismului și criptocomunismului.

Mai țineți minte sloganurile electorale ale celor care, în două rânduri, au promis că, prin guvernarea lor, poporul român va fi scutit de șomaj și inflație? Mai țineți minte că, în 1990, gogorița propagandistică a momentului prezenta inflația ca un produs al eventualei treceri a puterii în seama celor care promovează capitalismul? Afirmațiile lor s-au dovedit de două ori inexacte. Mai întâi că inflația nu este, cum poate unii mai

cred, produsul economiei de piață (asta pentru a fi în ton cu ideea că în România ar avea loc vreo "tranziție către economia de piață") - știut fiind că un capitalism autentic, nu cel de fațadă, promovat de vechi nomenclaturisti, cum tinde să se "implementeze" acum la noi, are absolută nevoie de o monedă cu putere de cumpărare stabilă, tocmai pentru a se realiza în ce are el mai profund, și anume profitul. Și în al doilea rând afirmațiile s-au dovedit inexacte întrucât au avut la dispoziție un timp rezonabil pentru a-și pune în aplicare ideile, iar ideile lor nu merg dincolo de păstrarea vechii structuri economice "reformate" cu o adăugire de comerț stradal, bună pentru a deveni un paratrăsnet al nemulțumirii.

Pentru că lucrurile sunt cât se poate de clare, Revigorarea activității comerciale - inerentă la noi după ce practic fusese desființată - nu reprezintă decât o parte neînsemnată a activității economice la nivel național. Baza acestei activități - excepție făcând catastrofa situație din agricultura de care vinovată este arătarea lege agrară - o reprezintă producerea unei imense cantități de bunuri nevandabile, care înghit cantități uriașe de materii prime și energie, care nu produc decât blocaje financiare și pentru

care, totuși, oamenii sunt plătiți. Fanteziile economice ale comunismului fac să dispunem de combinate de tot felul care trebuie alimentate cu materii prime și energie de care suntem dependenți față de Rusia, iar stocarea permanentă sau lentă mișcare a acestei producții - care numai pentru o economie de piață nu a fost gândită, este, de fapt, generatoarea inflației. Păstrarea vechilor structuri economice cu orice preț - în acest preț incluzându-se și suferințele sociale provocate de inflație - este cauza vertiginosului scăderii a puterii interne de cumpărare a monedei naționale ca și a strictei dependențe de cursul valutar, importurile neregăsindu-se nici în piața internă, nici în export. Singurii profitoni sunt cei care au deținut și dețin și astăzi pârghiile puterii, ieri o putere ideologică, birocratică, represivă, astăzi o putere care se vrea economică, în condițiile unei "economii de piață" care îmbină cum poate experiența chineză cu perestroika rusească și cu autoconducerea întreprinderilor inițiată de Ceaușescu după model sârbesc. Aceasta este "tranziția" - de aceeași binecunoscută sorginte leninistă și cu același gen de protagoniști comuniști.

Corneliu Olaru

Interpelări ale unor parlamentari europeni, cu ocazia primirii României în Consiliul European

După aproape 50 de ani de la înființarea Consiliului European, România s-a așezat alături de celelalte țări democratice în interiorul acestui organism european. Pentru aceasta un rol important l-au avut și interelările unor parlamentari europeni.

"...nu este totul perfect, România se află într-o fază de tranziție, dar pluralismul politic a prins rădăcini și nimic nu-i va opri mersul acestei țări spre democrație", a declarat dl Jean Claude Mignin (deputat francez R.P.R.) la adunarea parlamentară a Consiliului European de la 28 septembrie a.c.

Domnia sa și-a început cuvântul punctând câteva din progresele făcute de țara noastră. Apoi, a precizat faptul că și țările Consiliului European ar

fi trebuit să contribuie concret la intrarea României în acest comitet european.

"**Ei așteaptă să le întindem o mână, să le luăm în considerare problemele...**, ei au o dorință imensă de a se apropia de noi, de a descoperi LIBERTATEA".

Vorbitorul a încheiat: "Este datoria noastră de a ajuta România, așa cum ajutam toate popoarele care doresc libertatea, care vor să construiască cu noi această Europă a Națiunilor Unite; generațiile viitoare nu ne vor ierta dacă nu vom construi pentru viitor și pentru pace".

Dana Popescu

Puterea -

între complexul de
vinovăție și
iresponsabilitate

Ca să-și acopere faptele ciudate din decembrie '89, puterea a adus ciomăgarii în București în vara lui '90, ca să fie acoperite confiscările și spoliierile din anii '50, încearcă (și mă tem că va reuși) să strecoare o lege de ridicole reparații, cu pământul la

acelorași, în frunte cu un prim-ministru cu apucături de vechil, sfidează sindicatele, le minte cu tratative fățarnice, apoi le prigonește liderii. Și pentru că nu pot pierde din vedere cine știe ce ocazie tulbură pentru ei, acești domni strecoară în legea apărării un articol care dă dreptul puterii să folosească armata în conflicte interne. Iar când sunt vădiți ca incompetenți, guvernării aceștia de poveste dau vina pe guvernele anterioare, deși au făcut și ei (sau poate mai mult ei) parte din ele, ori pe opoziție că tulbură apele, deși deputații aceștia sunt obligați moral în fața cetățenilor care i-au ales, să ia atitudine în spiritul platformei electorale care i-a adus în Parlament.

Și pentru că răul să fie întreg făcut, trebuie să mai suportăm și iresponsabilitatea acestor domni.

Domnul Văcăroiu călătorește la Moscova aflată în derută, de unde se întoarce cu o achiziție nenorocită de combustibil care trebuie adus din niște locuri care ne aduc aminte unde și-a înțercat dracul pruncii. În privința tezaurului primește un răspuns care nu mai lasă loc la comentarii. Dl. Iliescu se face de răs cu aceeași nerușinare și dă dovadă de aceeași iresponsabilitate la Viena, unde se grozăvește cu meritul că a înfrânt opoziția și că ar fi autorul primirii noastre în Consiliul

European, când toată lumea știe că lucrurile stau tocmai pe dos. Ba se mai și îmbufnează pe ziaristii care i-au dat masca jos și promite să le bage pumnul în gură. Aceasta în vreme ce reforma economică (care nu înseamnă altceva decât privatizare) a încremenit la momentul 1989 (sau 1962 - e același lucru); în vreme ce FMI și BI nu vor să mai dea bani pentru că prima tranșă de ajutor a fost cheltuită altminteri decât pentru reformă; în vreme ce Basarabia alunecă tot mai mult în brațele Rusiei; în vreme ce niște români din Tiraspol sunt pe cale să fie uciși pentru faptul că sunt români; în vreme ce mulți tineri își fac socoteli de cum să plece pe alte meleaguri; în vreme ce fenomenul sinistru al "Caritas"-ului se lăbărțează ca o ploșniță, determinat de starea disperată de mizerie pe care au desăvârșit-o în aproape patru ani de guvernare, după alți patruzeci și cinci.

Nici nu știi ce este la ei mai mare: păcătoșenia sau neghiobia. Cred că mai mare la ei este frica. Pentru că se pregătesc să dea jos primarii CD după ce au lipsit primăriile de buget pentru a-i compromite. Asta arată că le este frică de eventuale alegeri anticipate și la organizarea cărora puterea locală are un cuvânt greu de spus și deci unde nu pot fi așa de multe falsuri. Oricum, lucrurile au ajuns acolo unde trebuia. Vreme nu mai e nici pentru ticăloșie, nici pentru neghiobie.

Dan Bănică

Cu abilitatea-i cunoscută, dl Măgureanu a vorbit mult, dar nu a spus nimic

Conform propriei declarații, dl Virgil Măgureanu și-a spus "succes sieși" și asta pentru încă patru ani

De acum înainte nimeni nu se mai poate plânge că dl Măgureanu nu conduce legal această instituție. Ales cu 236 voturi pentru, ex-viitorul director al S.R.I. a ieșit totuși, învingător! După ce a fost contestat aproape un an de către unele partide, noul patron al informațiilor noastre secrete a demonstrat că... " timpul le rezolvă pe toate". Astfel, mulți parlamentari au considerat că dl Măgureanu are totuși "calitățile necesare funcției pentru care a fost propus" și... iată că l-au votat. Degeaba atâta timp scris în presă despre necesitatea schimbării directorului S.R.I., degeaba unii parlamentari au dovedit incompetența acestuia, degeaba opoziția a cerut înlocuirea domnului Măgureanu... Jocurile erau de mult făcute, iar aceste doleanțe s-au dovedit a fi de prisos. În anul, dl Măgureanu va veni din nou în fața Parlamentului și va prezenta un nou Raport în care vor fi consemnați unghiuri (nemți sau evrei) care au fost prinși racolând copii de grădiniță în vederea aderării lor la servicii secrete străine.

Pentru a nu fi acuzat de netransparență, a doua zi la investirea directorului S.R.I. și-a sacrificat prețiosul timp pentru o conferință de presă. Dacă întrebările au fost acide, răspunsurile nu s-au dovedit a fi pe măsură. Măgureanu a vorbit mult și mai nervos ca de obicei, dl Măgureanu a vorbit numai în parabole. Astfel, putem cita: "mineriada a avut o componentă de delir colectiv", "pe noi presa nu ne ocultat niciodată". De asemenea cuvinte ca "unii", "niște", "de o parte și de alta" au fost foarte des folosite. Într-un cuvânt, timp de 3 ore, directorul S.R.I. a vorbit mult și nu a spus nimic.

Dana Popescu
Oana Stănculescu

fel, nu știe cum să facă să nu mai ajungă la proprietarii de drept; ca să nu fie aplicată legea așa cum trebuie, adică cinstit, destituie judecătorii corecți și competenți; ca să nu fie șcormonit trecutul, spulberă sau ascunde arhivele, înființează SRI-ul, în frunte cu indescritibilul său șef; ca să nu fie pedepsiți înalții demnitari suspecți de corupție și dovedii ca incorecți, sunt ciudat mânuite actele Comisiei parlamentare pentru cercetarea abuzurilor; ca să nu dea socoteală de mizeria care sleiește poporul, guvernul

O recunoaștere necesară, deși tardivă

În perioada mineriadei din 13-15 iunie, telespectatorii au fost intoxicați cu tot felul de imagini fanteziste, în care "minerii" arătau națiunii ce ascundea PNTCD în sediul său. Era vorba, nici mai mult, nici mai puțin, de droguri, arme și case de bani.

Oamenii de bună credință, văzând imaginile respective la Televiziunea Română, de puțină vreme și liberă, n-au avut nici un dubiu asupra veridicității faptelor prezentate de instituția fidelă președintelui ales.

Când spiritele s-au calmat, când cei care n-au avut urechi să audă și ochi să vadă adevărul, T.V.R. a uitat să explice telespectatorilor săi că tot ceea ce a difuzat pe post a fost o minciună.

Iată însă că după patru ani de la acele incidente, directorul S.R.I., dl Virgil Măgureanu, recunoaște că "zvonorile și-au avut partea lor de contribuție în marea confuzie în care s-a aflat în acele seri".

De fapt, dl Măgureanu a văzut cu "ochii lui" doar niște săculețe "cu substanțe sub formă de pulbere, probabil tonifiante. N-am văzut arme sau droguri. Nu a fost cazul să fie".

Oare de ce dl Măgureanu recunoaște acest lucru așa de târziu?

O. S.
D. Pop

Dl. primar Gh. Popescu într-un moment de "relaxare"

De curând, PDSR-ul a organizat cu mare pompă și fast Festivalul de toamnă al comunei Pantelimon. În acest context, la sesiunea de comunicări de la Complexul turistic "Lebăda", prilejuită de 22 de secole de atestare arheologică a comunei și a 418 ani (de ce nu 418 și jumătate?) de când comuna poartă numele Sfântului Pantelimon, ministrul finanțelor, dl Florin Georgescu, a lăsat să se vadă foarte clar caracterul propagandistic al acțiunii: "Prin această manifestare partidul își pune în valoare valorile (?) pe care le are la nivel local și dă imbold pentru realizările pe care trebuie să le acumuleze de acum încolo".

Sesiunea, care a durat o jumătate de oră, a fost urmată de un cocktail mult mai întins ca durată și la care s-a mâncat și s-a băut vartos, pedeserește.

După ce invitații - dintre care amintim pe d-nii Julian Mincu, Marin Cristea, C-tin Ivanovici, C-tin Teculescu și dna Florica Dumitrescu - au mai prins puțin suflet (în urma cocktailului), s-au comemorat - mulți invitați, localnici aproape de loc - eroii

Între cârciumă și monument se adună voturile

comunei Pantelimon; într-o primă etapă la monumentul din fața primăriei, iar într-o etapă ulterioară la monumentul eroilor artileriști din unitatea militară 01831.

Între cele două etape, d-nii miniștri și înaltele fețe PDSR-iste au făcut escală la o cârciumă de lângă șosea, unde au mâncat mici și au băut vin și bere. Ceilalți invitați, într-o bună tradiție tovarășească, i-au așteptat în picioare la unitatea militară aproape o oră și jumătate, alături de soldați pregătiți pentru a le da onorul. Ei așteptau de mai bine de trei ore.

O secvență tragic-comică am înregistrat între dl deputat C-tin Ivanovici și dl Gh. Popescu, primarul (PDSR) al comunei. Comică, pentru că dl Popescu l-a rugat pe dl Ivanovici să-l iase să îl însoțească îndeaproape pe ministrul finanțelor și tragică pentru că dl Ivanovici l-a refuzat, spunându-i că a băut destul (primarul, se-nțelege).

De la unitatea militară tot convoiul a revenit la "Lebăda", unde s-a organizat un concurs de coafură.

Entuziasmați de atâta estetică, participanții au purces apoi la masă. Dar cum politica poartă pecetea schismei, d-nii Ivanovici și C-tin Popescu și-au împărțit invitații și i-au dus fiecare la cârciuma lui.

În ambele crășme s-a mâncat și s-a băut zdravăn și cum nuntă țigănească fără scandal nu se poate, n-au lipsit nici momentele tensionate.

Distrația a costat milioane și, uite-așa, s-au sărbătorit cele 22 de secole de atestare și cea de-a 418-a onomastică a comunei.

L-am rugat pe dl Ilie Popescu, președintele PNTCD din comună, să însoțească și la manifestări și la o primărie prin comună, deoarece știam că domnia sa a propus ca banii cheltuiți de primărie pentru banchet să fie investiți în salubritate și desfundare a canalelor. Pentru că, trebuie spus, pe străzi curgea saturată de noxe provenită de la uzinele "Acumulatorul" și "Neferal", iar gunoierii stau grămadă în chiar centrul comunei.

Problemele cu care comuna Pantelimon este confruntată sunt foarte mari, dar nu imposibil de rezolvat și aceea, pare surprinzător cum se poate acumula o mulțime de bani din bugetul ei și să cheltuiască fără rost, într-o sărbătoare logică și numai pentru demnitari. Rostul este doar propaganda electorală și pedeserește, adică disimulat.

Ovidiu Patrășcu

Promisiunile electorale ale primarului PDSR-ist devenite realitate

Ion Mihalache

"12 scrisori către plugari"

Continuăm prezentarea politicii agrare a marelui nostru inaintaș abordând de această dată problema cooperăției sediu la Cotroceni, fac tot ce pot pentru a-i speria pe țărani cu ideea că partidele de opoziție și mai ales PNȚCD ar fi împotriva agriculturii moderne, militând pentru o agricultură primitivă pe parcelele mici, rezultate prin desființarea CAP-urilor. Clarificarea acestei probleme reprezintă cheia dezlegării celei mai nocive minciuni din cadrul propagandei neo-comuniste actuale.

Motto: "Astăzi însă cumpăna lumii s-a schimbat în folosul celor care înjugă la plug întâi mintea și apoi boii."

Ion Mihalache, 1930

Ion Mihalache este unul din primii susținători ai "cooperativizării" agriculturii românești. În anul 1930, când PNȚ era la putere, ministrul agriculturii Ion Mihalache a adresat direct țăranilor în cartea "12 scrisori către plugari" prin îndemnul: "Plugari, întovărășiți-vă în cooperative agricole". Acest îndemn apăsă de fapt ca titlu al unui capitol în care sunt prezentate avantajele pe care cooperativa le poate aduce agriculturii.

"Iată deci patru mari nevoi pe care plugarii mici nu și le pot împlini în parte, fiecare, desprășiți unul de celălalt. Căci ce poate face el singur, plugarul cu 2-3 hectare? Ce mașini poate el folosi? Ce înmagazinare și ce vânzare poate face el fără samsari? Ce "industrializare" poate face el cu laptele de la o vacă, cu vita lui pe care o vinde? Ce școală poate să-și facă el, de unul singur? Ce credit lesnicios poate găsi la banca negustorească? Mulți au socotit că acest lucru a fost cu puțință numai pentru marea agricultură. Și de aceea au susținut că numai pe marea proprietate se poate face agricultura înțeleaptă și rodnică și că împărțirea pământului aduce scoborârea producției. Poate

că așa ar fi, dacă micul agricultor nu se "organizează" și nu se luminează.

Dar leacul s-a găsit: întovărășirea țăranilor în cooperative agricole, care aduc: și bani și unelte și vânzare rânduie și industrializare. În toate țările unde micii plugari s-au organizat în cooperative, producția micii proprietăți a întrecut pe a mării proprietăți. Și e firesc să fie așa. Căci cooperativele folosesc tot ceea ce folosește marea proprietate (capital, mașini, vânzare, industrializare), iar pe deasupra: atâtea minți (din ce în ce mai luminate) lucrează cu trageră de inimă, fiecare pentru el, iar nu de mântuială ca pentru alții. Și se folosesc și de lumina cărțurilor pricepuți în ale agriculturii. Trebuie neapărat să ajungem acolo."

Deci politica agrară națională interbelică propune cooperativizarea ca unică soluție pentru modernizarea agriculturii și emanciparea țăranimii. Dar "cooperativa agricolă" propusă de Ion Mihalache era total diferită atât față de cunoscutele CAP-uri, cât și față de asociațiile agricole actuale care plătesc servicii și vând produsele la prețuri impuse de

stat. Ca o dovadă a acestei afirmații, prezentăm un citat din lucrarea "Problema cooperăției române" publicată în anul 1940, în care Ion Mihalache comentează un studiu efectuat de expertul danez M. Gornsen asupra cooperăției din România:

"Pentru ca o cooperatie să reușească se cer, precum arată expertul:

a) Condiții structurale de bază economico-socială, favorabile.

b) Aplicarea sinceră a principiilor cooperatiste simple și clare, care s-au verificat în diferite țări și timpuri.

c) Anumite însușiri și stări sufletești ale populației și mediului general.

d) Neamestecul total al statului în conducere și administrare."

Politica actuală a PNȚCD este pentru agricultura cooperativizată, bazată pe aceste principii, deci se opune categoric agriculturii cooperatiste de tip comunist (chiar și cu față umană) în care "integratorii" de stat fixează condiții de monopol.

Ing. Gh. Zambillă

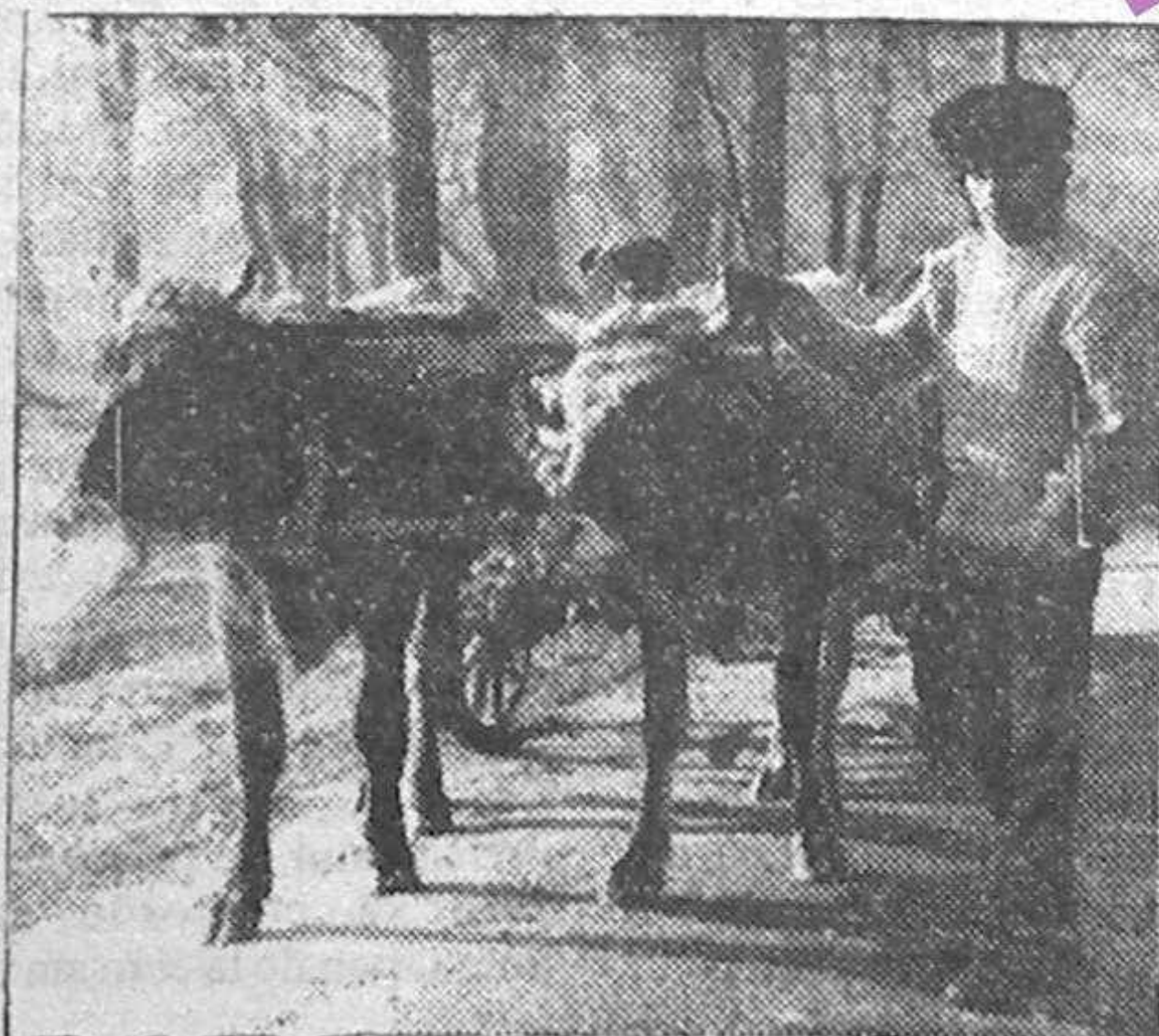

Teoria mămăligii, în viziunea unor economiști români

Am trăit s-o aud și pe asta: nu ne ajunge grâul pentru că nu mai mâncăm mămăligă!! Nu am auzit-o însă la vreo coadă, ci de la o emisiune economică la TV, în care un cercetător, de-al nostru, demonstra că noi nu am fost grănarul Europei în perioada antebelică, ci doar vindeam grâul care ne era necesar, pentru că noi mâncăm mămăligă! Un sâmbure de adevăr există totuși aici. Nu puteam fi grănarul Europei pentru că exportam circa un milion tone anual, un mizilic pentru Europa. Și mai este adevărat că de vreo trei sute de ani încoace am descoperit că sarmalele sunt mai bune cu mămăliguță, la fel saramura de pește, cu mămăliguță, brânza. Nu este însă adevărat că nu ne rămânea grâul. În medie, înainte de război se obținea o producție medie de grâul și se obținea o producție mare față de maximum 1000 kg la ha în țările Europei de Vest, care acum produc de trei ori mai mult decât noi, la ha. Această diferență de productivitate determină eficiența exportului de grâul. Dar ne rămânea în țară, socotind la nivelul populației din 1938, pentru circa 0,500 kg pâine pe zi, pe cap de locuitor și chiar și pentru păsări. Față de această evidență (din statistică) se mai poate

pune problema că se folosea mai mult mămăligă? Poate după război și până în zilele noastre să se fi folosit mămăliga din necesitate, pentru că pâinea "creștea" la fabricile de pâine din orașe. Dar tradiția este pâinea, de mii de ani și nu mămăliga. Aceasta este realitatea și nu povestea cu de-alde Tândală cu mămăliga rece uitată în traistă și cărora li se spune mămăligari. Dar de aici și până a scoate teoria că românii mâncau mămăligă ca să vândă grâul este ca și când acești teoreticieni au uitat mămăliga în traistă și nu se gândesc că tot așa de bine puteau mânca pâine și să vândă porumbul - la fel de căutat. Să sperăm că teoria mămăligii este ultima cu care se mai poate demonstra lipsa grâului.

Ionel D. Strâmbu

Actuala putere cu o mână îți ia, iar cu cealaltă mână nu-ți mai lasă nimic!

În timp ce locuitorii satelor se chinuie să-și aducă acasă recolta de pe câmp, cu ce poate fiecare, de la mijloace de transport tradiționale precum: care, căruțe cu cai și până la tot felul de improvizații ca micro-buze și autoturisme cu una sau două căruțe pe post de remorci, reprezentanții puterii țin ședințe peste ședințe pentru: "mobilizarea populației la strânsul recoltei și eliberarea terenului în vederea însămânțării de toamnă și încheierea de contracte cu Romcerealul și Agromecul pentru anul agricol 1993-1994".

Numai că... începând cu acest an, se pare că oamenii și-au făcut niște socoteli așa cum s-au priceput ei și au ajuns la concluzia că: un hectar de grâul lucrat cu Agromec cu credite acordate de stat prin Romcereal, la prețurile actuale, îi costă producția de pe aproape două hectare, tot la prețurile actuale.

Pentru o exemplificare cât mai fidelă, cu prețurile transmise de Agromec Potelu, județul Olh, am considerat un teren mediu, lucrat la o adâncime medie (25 cm) specific zonei de sud a țării, în Câmpia Romaniților, unde anul acesta s-au obținut cca 2400 kg grâul la ha.

Lucrare	Preț
Arat+grăpat	20.650
Discuit	6.490
Sămânță	90.000
Semănat	5.133
Îngrășăminte+fertilizant-1	31.947
Tratament	6.700
Irigat	28.800
Îngrășăminte+fertilizant-2	25.947
Total	215.667

Această sumă la care, dacă se aplică o dobândă de 30% (valabilă până la 1.01.1994), devine 280.367, iar dacă se aplică o dobândă de 110% (valabilă după 01.01.1994) ajunge la suma de 452.901 lei/ha.

Dacă la această sumă se mai adaugă contravaloarea seceratului (între 13% și 20%) suma depășește cu mult o jumătate de milion.

Deocamdată, însă, se folosesc metodele învățate și experimentate timp de 45 de ani (și încă 3,5) și care dau rezultate, atâta timp cât guvernul actual le promovează și le susține cu "avânt revoluționar": amenințarea, descurajarea, sabotarea. La cei care vor să-și plătească lucrările pe măsura executării lor li se aplică 18% TVA, celorlalți, nu, iar seceratul se face, obligatoriu, în produse.

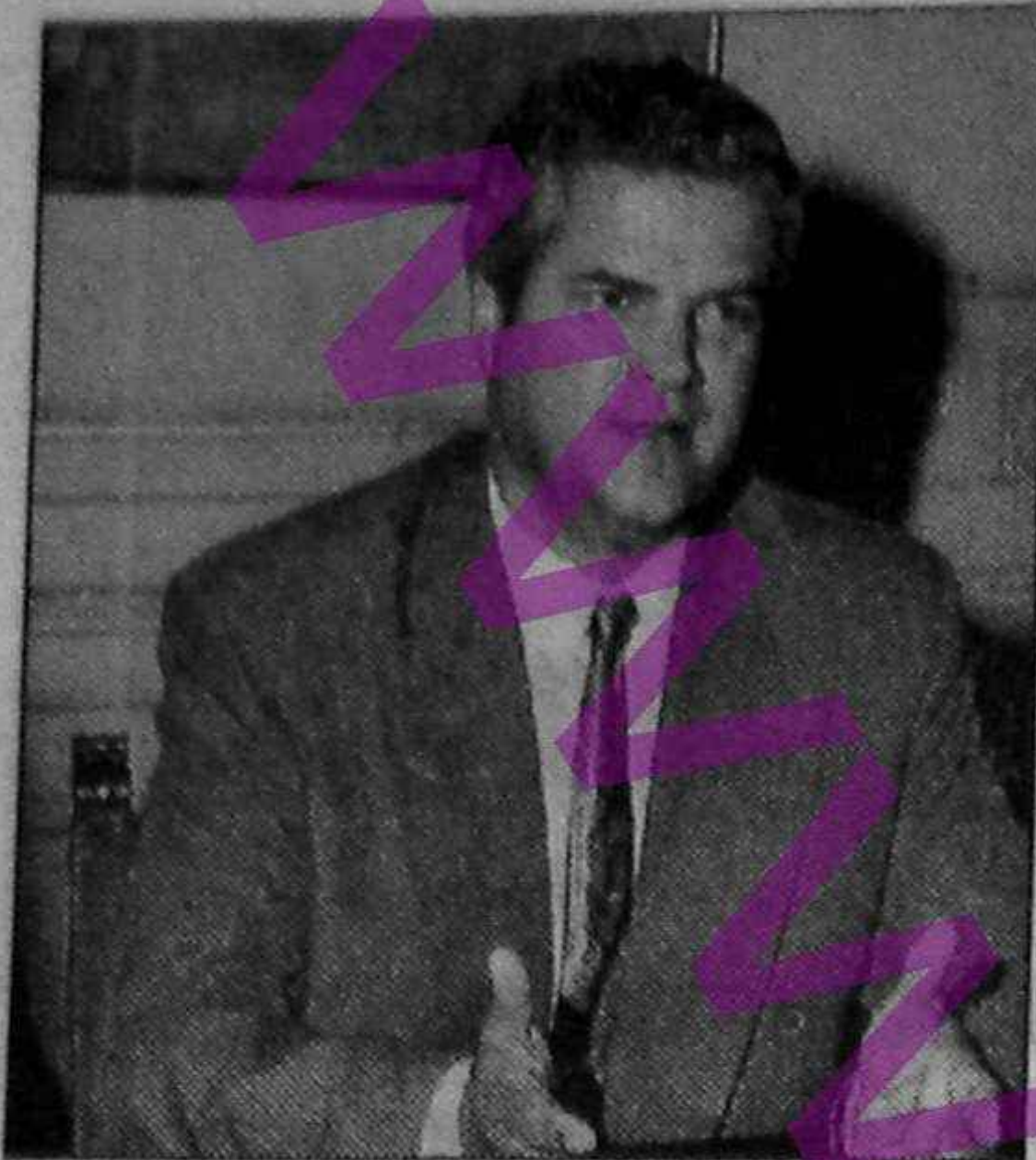
Așa stând lucrurile se poate spune că actuala putere CU O MÂNĂ ÎȚI IA, IAR CU CEALALTĂ NU-ȚI MAI LASĂ NIMIC.

Alexandru Dimulescu
Rm.Vilcea

Preocupările și ofurile unui președinte

Interviu cu dl Adrian Năstase

Ați fost un foarte activ ministru de externe al României, vă rugăm să ne împărtășiți motivele reale pentru care țara noastră a constituit o problemă atât pentru Consiliul Europei, cât și pentru SUA?

Au existat în Occident anumite așteptări în legătură cu schimbările din răsăritul Europei, au fost și anumite stereotipuri privind soluțiile. România, ca și în alte rânduri în istorie, a acționat diferit față de ceea ce se așteptau ceilalți. În timp ce vecinii noștri au ieșit din comunism pe poarta din dreapta, noi am ieșit pe poarta din stânga. Dacă lucrurile se schimbă în legătură cu România, acest lucru se datorează fără îndoială și schimbărilor din țară, dar se bazează foarte mult și pe analiza mult mai rece și mai clară a realităților geopolitice. România poate să devină un pol de stabilitate geopolitică și acest lucru contează.

Vă rugăm să faceți o prognoză asupra configurației Europei de Est prin prisma intereselor pe care mari puteri, cum ar fi Rusia și Germania, le vor avea cu siguranță în zonă?

O primă observație, România aparține Europei Centrale, eu consider că Europa de Est o constituie partea europeană a fostei URSS. Revenind la întrebare, Rusia devine iar un partener favorit în dialogul metapolitic, în așa fel încât ea să nu creeze un sindrom de copil neubuit și să se refugieze într-o politică de reînarmare sau terorism internațional sau de șantaj nuclear, deci o anumită dorință de a menține legături foarte bune cu Rusia chiar riscând deteriorarea relațiilor cu alte state, precum Ucraina. Această tendință a fost confirmată recent la Tokio la reuniunea Grupului celor 7. În ceea ce privește Germania, ea s-a orientat la început spre zona limitrofă Cehoslovacia, Polonia, fosta RDG. Germania are politica externă cea mai coerentă din Europa de azi. În faza a doua ea se va orienta, probabil, spre Balcani și spre

Țările Baltice și Ucraina. Rusia va reprezenta totdeauna o atracție pentru Germania. Probabil că la nivelul marii politici se dorește ca Rusia să nu mai fie o mare putere mondială, ci numai una europeană, pentru un echilibru european pe axa Bonn-Moscova. Va exista și o zonă de putere în sud-estul Europei, reprezentată de Turcia. Ar putea să se nască astfel o altă axă Ankara-Moscova.

Există în străinătate o tendință de a creiona un portret defavorabil României. Cum comentați acest fapt?

Se spune că nu lovești un câine fără să vezi unde duce lesa în care este ținut. Noi am fost mai ușor de lovit, mai ușor de stigmatizat datorită faptului că nu știm să reacționăm la astfel de situații. Un român, ca individualitate, poate să se fi purtat urât, dar în măsura în care acest român capătă valoare de arhetip, atunci situația devine serioasă pentru că pentru omul care nu cunoaște istorie este foarte greu să vadă diferența între accidentul personal și conduita unui popor. În aceste condiții ce putem să facem? Să facem politică și propagandă. Din păcate, noi o facem cu instrumente și modele vechi. Dacă nu învățăm să vorbim limbajul de public relation, nu învățăm să facem lobby, vom rămâne în propriile noastre nemulțumiri. Când într-un scenariu de film, sau unul politic ai nevoie de un fraier, te uiți pe hartă și-l cauți. Noi, din nefericire îi ajutăm pe alții să ne ia drept fraieri prin felul în care ne tratăm unii pe alții. Cum ajunge cineva de la noi în străinătate strigă la cei de acasă că sunt fraieri. Asta nici un alt popor nu o face.

Puteți recunoaște pe autorul următoarelor declarații: "După decembrie '89 o mână de neocomuniști a încercat să prelungească drama acestei națiuni și mai ales a încercat să legitimizeze o situație care este la fel de dramatică acum din punct de vedere economic pe cât a fost înainte de dramatică întreaga situație și umilința unui întreg popor", "Domnul Ion Iliescu a fost partaș direct la toate relele provocate de guvernarea FSN", făcute în septembrie '92?

Nu, ar putea fi foarte mulți.

Este vorba de noul dumneavoastră aliat și subordonat pe linie de partid, domnul Ioan Mânzatu.

În septembrie '92 ne aflam într-o situație de competiție politică maximă, deci eu îl văd pe domnul Mânzatu în aceste declarații ca pe un om care încerca astfel să-și maximizeze șansele în cursa prezidențială, de aceea eu nu le dau o interpretare dramatică.

Credeți că domnul Mânzatu și-a schimbat brusc ideile sau a venit la PDSR să se infurte din ciolanul puterii, ca să folosim un termen popular?

Domnul Mânzatu este o figură specială, după revoluție a fost mereu în față și a simțit nevoia să continue, dându-și seama, la fel ca și mulți din partidul său, că este greu să mai faci politică într-un partid extraparlamentar și că unele idei valoroase pe care le au nu pot fi puse în aplicare decât din interiorul sistemului de putere.

Intr-o țară în care omul simplu pornește de la ideea că nu iese fum fără foc, familia dvs. nu este indignată de aluziile permanente referitoare la viața dumneavoastră intimă? Nu faceți nimic ca să ieșiți din situația aceasta?

A face un proces ar însemna să dau satisfacție tocmai ziaristilor. Încep să cred că am procedat greșit. După ce m-am întâlnit cu respectivii, pentru o vreme lucrurile păreau că s-au rezolvat, dar se pare că au primit alte indicații. În momentul când a apărut problema sesiunii extraordinare a parlamentului mi se pare că imediat s-a reluat această campanie. Problemele sunt mai curând de ordin politic, cum nu s-a putut spune nici că sunt tâmpit, nici că sunt incompetent, s-a găsit o chestie de genul acesta. Ce-aș putea să spun, să prezint în piața publică lista femeilor pe care le-am cunoscut? Ce-aș putea să fac mai mult decât să fac copii, să-mi continui viața normală. Le-am spus celor de la Cațavencu, băieți, dacă aveți vreo problemă dau examen cu nevestele voastre, dacă vă preocupă viața mea sexuală. Vă repet, este o reacție politică față de poziția pe care am avut-o în privința sesiunii extraordinare a parlamentului. Trebuie să reflectez mai mult și poate cea mai bună soluție este totuși o acțiune judiciară.

Care credeți că va fi structura guvernului la iarnă?

Este greu să faci prognoze politice în România. Coaliția parlamentară va continua

să funcționeze în lunile care vin, pe această bază ea va putea să sprijine un guvern al căruia ceea ce înseamnă actualul guvern, dar fără să excludă posibile remanieri. Guvernul este al PDSR-ului și nu cred că se va forma o coaliție guvernamentală. Partidele care susțin nu ne supun la presiuni în acest sens.

Aveți o bună imagine publică, vă apreciază atât partenerii de partid în opoziția, cât și masele populare. Aspirați la magistratura supremă în stat?

În ceea ce privește funcția de președinte al țării am auzit tot felul de speculații. Oamenii au în general tentația de a găsi răspunsuri la întrebările pe care și le pun și atunci dau de fiecare dată un răspuns, chiar dacă acesta este forțat. Eu am descoperit tot mai mult că nu am suficientă experiență politică. Un om, pentru a fi președinte al țării, trebuie să știe foarte multe lucruri. Eu am avut ocazia să-l văd pe președintele Iliescu în multe situații, sunt mulți care-l critică, sunt mulți care nu-l înțeleg, dar am realizat cât de dificil este să ajungi la un anumit nivel de cunoștințe care să-ți permită în orice situație să găsești o soluție și să nu te emoționezi dând un răspuns pripit la ceva ce pare justificat, care fie ascunde altceva, o capcană fie poate fi un risc foarte mare. Clasa politică din România, din care fac și eu parte, în această perioadă învață. Este ușor la un moment dat să faci un președinte de țară, sunt mai multe exemple în Europa, dar riscurile pot să apară în anumite situații. Noi avem nevoie de personalități temeinice care, în timp să-și dea măsura, rezistând și la tentații, cum ar fi retragerea din viața publică pentru cea de afaceri, unde se câștigă mult mai mult. La o vârstă tânără am fost deja ministru de Externe, deci experiența de guvern am făcut-o, președinte de cameră sunt, nu am ambiții deosebite pentru a căuta o altă funcție.

Și totuși, dacă veți fi silit să candidați la președinția țării?...

Este altceva, deci vom vedea la momentul respectiv, dar eu sunt profesor de drept internațional și la fel de bine mă pot retrage oricând din politică.

Julian Foisor
Radu Podgoreanu

Interpelarea dlui Răsvan Dobrescu în legătură cu consecințele aditerii României în Consiliul Europei

Domnule președinte,

Doamnelor și domnilor deputați,

Intervenția mea este legată tot de consecințele aditerii României în Consiliul Europei. Cunoașteți, desigur, condițiile în care România a fost admisă în acest organism european. Au existat două amendamente la condițiile inițiale, care se constituie în tot atâtea condiții pe care nu înțeleg să le discut pe fondul lor, dar la care am subscris, și eu doresc să supun atenției dumneavoastră obligația care ne revine nouă, tuturor, atât Parlamentului, ca putere legiuitoare, cât și Guvernului, ca putere executivă, de a ne conforma cu strictețe și cu scrupulozitate acestor obligații pe care ni le-am luat.

Fac acest lucru și mă adresez în special aripii stângi a Parlamentului, pentru că deja au existat voci, este adevărat nu de la Camera Deputaților, ci de la Senat, din aceeași aripă stângă... (Comentarii în sală)

Din sală:

Altă aripă. (Rumoare)

Domnul Răsvan Dobrescu:

Domnilor, murmurele dumneavoastră indică o reticență în legătură cu executarea cu bună-credință a acestor obligații pe care ni le-am asumat.

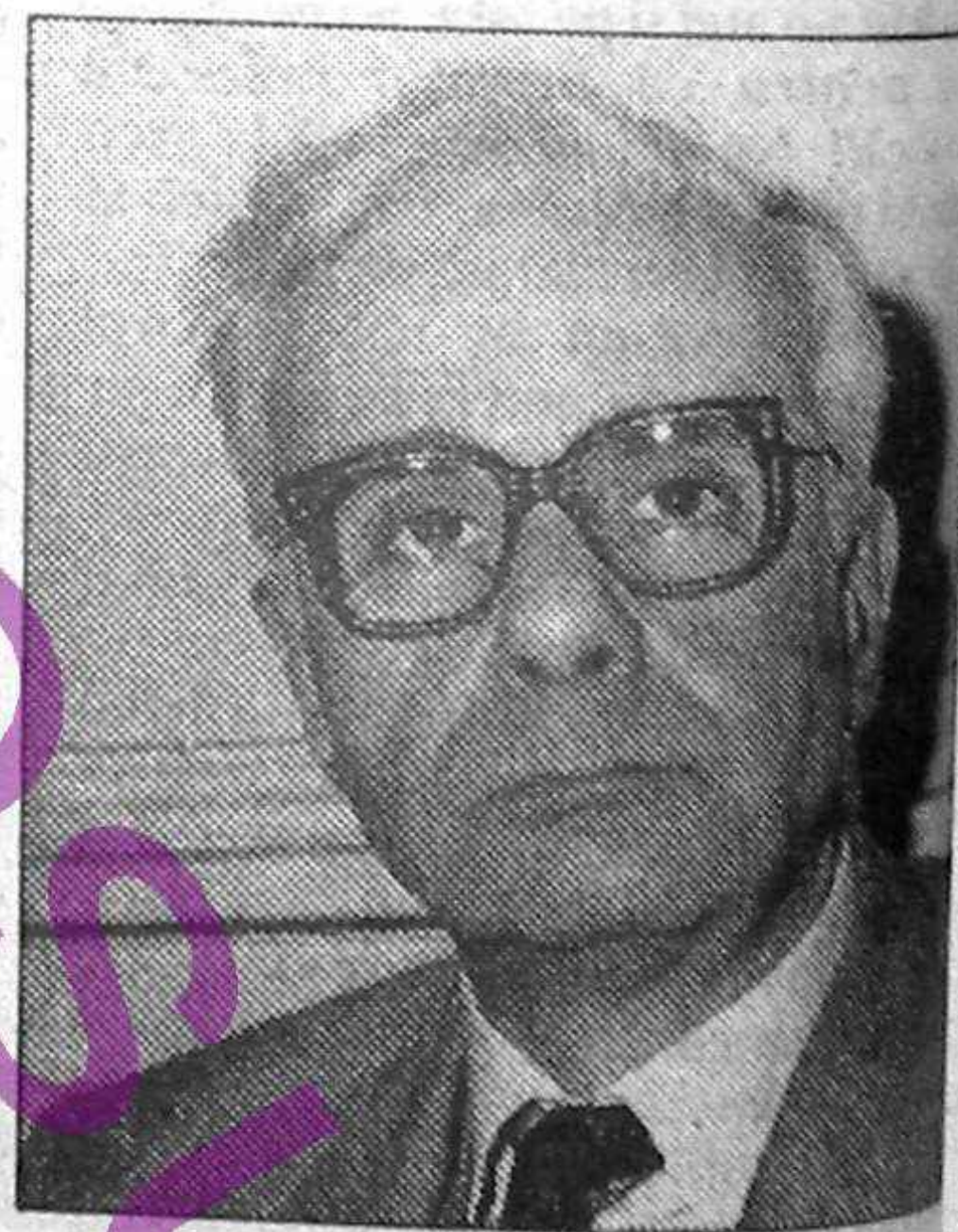
Vreau să vă spun că aici nu este o chestiune cu care ne putem juca. (Continuă gâlăgia. Clopoțel) A trecut perioada în care să se mulțumească unii conducători ai României de a se face că fac. A venit momentul să facem, și să facem cu sinceritate, pentru că vom fi supuși unor controale și sancțiuni. (Vociferări)... Probabil că dumneavoastră nu ați luat cunoștință de noul principiu de drept internațional...

În momentul de față, în Consiliul Europei este admis un nou principiu de drept internațional - principiul amestecului democratic în afacerile altei țări. O dată ce am devenit membri ai acestui club, al Consiliului Europei, înseamnă că am subscris acestui principiu și că înțelegem să ne supunem lui și controalelor ce se

vor efectua în aplicarea lui.

Vreau să spun că semnalele care s-au emis deja în sensul că am semnat aceste angajamente, însă că asta nu înseamnă că trebuie să le și respectăm, sunt niște semnale foarte periculoase și care pot avea consecințe foarte dăunătoare pentru țară. Să știți că, în momentul de față, epoca minciunii a trecut. Odată cu intrarea în Consiliul Europei am intrat în epoca adevărului și sincerității, și dacă nu ne vom conforma acestor principii și acestor reguli, care sunt, în ultimă instanță, și niște reguli de moralitate, ne autoexcludem.

Profit de faptul că prezent este și domnul ministru Dorneanu și îl rog să transmită Guvernului cerința ca România să se conformeze cu scrupulozitate și cu bună-credință tuturor obligațiilor pe care și le-a luat legate de intrarea ei în Consiliul Europei. Acesta înseamnă că noi, Parlamentul, va trebui să facem niște legi care să concorde cu convențiile internaționale la care am subscris, lucru la

care de altfel ne obligă și Constituția. Guvernul să-și exercite operațiunile de guvernare în concordanță cu acele principii și să nu se abată nici un milimetru de la buna credință și în aplicarea scrupulozitate a obligațiilor pe care ni le-am asumat.

Vă mulțumesc pentru marele bunăvoință cu care m-ați ascultat.

Generația tânără trebuie să continue tradițiile politice ale partidului nostru

Domnule Remus Oprea, sunteți deputat PNȚCD și sunteți foarte tânăr. (n.r. - 34 ani). Cum se împacă tinerețea dumneavoastră cu ocupația de membru al Parlamentului României?

Calitatea de a fi tânăr și deputat al PNȚCD înseamnă o responsabilitate în plus, pornită din faptul că atenția celorlalți colegi ai noștri este în mod deosebit îndreptată asupra mea și a celorlalți aflați în aceeași postură. Prin ceea ce facem și prin ceea ce spunem, trebuie să urmărim ca generația noastră să aibă mereu în vedere tradițiile politice ale partidului, să fim continuatori ai unei atitudini politice pe care o preluăm de la seniorii partidului. Partidul Național Țărănesc Creștin Democrat, fiind un partid cu tradiție și istorie, este evident că atunci când devii o figură politică reprezentativă a sa, prezența ta în viața politică este mai încărcată de responsabilități decât dacă te-ai afla într-un partid care se naște și se afirmă odată cu tine însuși (cum ar fi partidele apărute după decembrie 1989).

“În partid au existat aspecte ale vieții politice care au fost foarte bune, iar altele care vor fi bune”

În ultima vreme, în presa centrală din România au fost publicate unele articole vizând o așa-zisă “ruptură” între generația tânără și seniorii din PNȚCD. Puteți comenta aceste zvonuri?

Nu există un conflict între generații în partid, pentru că programul politic și ideologia creează o simbioză și face posibilă o coabitare politică armonioasă a membrilor noștri, indiferent de vârstă. Este evident că noi, generațiile mai tinere, aducem politicii partidului un surplus de dinamism și de inserție în viitor, preluând, totodată, de la seniorii noștri experiență și clarviziune. Desigur, în partid au existat aspecte ale vieții politice care au fost foarte bune, iar altele care vor fi bune și consider că formăm o structură cu adevărat democratică, tocmai pentru că avem posibilitatea ca, privind în interiorul nostru să ne descoperim punctele slabe și să le exprimăm fără ca acest lucru să supere pe cineva și fără a exista riscul dizidențelor sau al “rupturilor” în partid.

“Prin activitatea mea în cadrul PNȚCD continui, practic, o tradiție de familie”

Pentru cei care nu vă cunosc bine - și cred că nu sunt mulți - vă rog să încercați să marcați câteva momente din activitatea dumneavoastră profesională și politică.

Am 34 de ani, am absolvit Liceul Teoretic “Ion Luca Caragiale” din Ploiești, apoi Facultatea de Medicină. Înainte de 1989 nu am făcut politică, iar prin activitatea mea în cadrul PNȚCD continui, practic, o tradiție de familie. Sunt membru PNȚCD din 28 decembrie 1989. M-am ocupat, întâi, de activitatea Organizației de Tineret a PNȚCD din județul Prahova, al cărei președinte am fost încă de la constituirea acesteia. Prima Conferință Națională a OT-PNȚCD m-a ales ca membru al Biroului Național de Tineret, iar la a doua și a treia Conferință am fost ales președinte al Organizației de Tineret. La Congresul PNȚCD din 1991 am fost ales membru supleant al Biroului de Conducere, Coordonare și Control al PNȚCD. Calitatea de deputat PNȚCD o dețin din iunie 1992 și fac parte din Comisia de sănătate și protecție a familiei din Camera Deputaților.

“Urmărim, în principal, formarea tinerilor pentru viața politică”

În calitate de președinte al OT-PNȚCD, vă rog să descrieți, în câteva cuvinte, activitatea acestei organizații.

Avem în vedere că OT-PNȚCD, care are statutul de organizație specială, să-și justifice existența în partid prin derularea unor activități specifice grupei de vârstă pe care o cuprinde. Organizația de Tineret urmărește, deci, prin acțiunile ei atragerea tineretului către ideologia creștin democrată și, evident, formarea membrilor ei pentru viața politică. În acest sens, putem exemplifica un număr mare de seminarii și simpozioane politice, pe care le-am organizat și care au fost foarte folosite pentru participanți. Urmărim ca, în viitor, PNȚCD să aibă la dispoziție cadre bine specializate în plan politic. Deja avem câțiva membri ai OT care activează în administrația locală (consilieri la primării și viceprimari); de asemenea, pe lângă cei șapte deputați care aparțin vârstei tinere, vrem să formăm un număr de membri ai OT pentru activitatea legislativă, care să coordoneze activitatea birourilor senatoriale ale PNȚCD. Considerăm că prin integrarea noastră în structurile de tineret ale Internaționalelor

Creștin Democratice (EYCD, DEMYC) oferim nu numai o bună reprezentare în plan internațional, dar și un suport pentru formarea tinerilor în plan politic.

Am fi, de asemenea, dornici ca, pentru a putea elabora o politică de tineret eficientă, să beneficiem de un cadru organizat în structura Convenției Democratice, cadru care să reprezinte locul de dialog cu ceilalți tineri din opoziție. Suntem interesați, totodată, să fim un partener în vederea realizării Consiliului Național al Tineretului în care nu acceptăm, însă, tutelarea Ministerului Tineretului și Sportului sau a altor asociații sau fundații de tineret în spatele cărora se ascund interesele acestui minister sau ale partidului de guvernământ.

“Dorim o politică de tineret realistă și nu una științifico-fantastică”

Care este atitudinea Organizației de Tineret a PNȚCD față de politica de tineret promovată de actualul guvern?

În repetate rânduri am încercat să obținem un dialog din partea ministrului Tineretului sau a reprezentanților Departamentului de Tineret al Ministerului Tineretului și Sportului. Nici unul dintre cei aflați în această ipostază nu a găsit, până în prezent, disponibilitatea de a discuta cu noi și sunt convins că în spatele acestui refuz se ascunde absența unui program pentru tineret. Pentru a exista o acoperire a afirmației de mai sus, trebuie să arăt că, până în prezent, Centrul de Studii și Cercetări Pentru Problemele Tineretului nu a elaborat nici un studiu privind starea actuală a tineretului, încălcând, astfel, chiar prevederile prezentate în programul de guvernare al PDSR. Ministerul Tineretului nu a găsit încă timpul necesar să elaboreze promisa Lege a Tineretului și nici să găsească soluții practice în vederea asigurării unui program de protecție socială a tinerilor. Deși prevăzute în “programul de guvernare” al PDSR, programul de inserție profesională a absolvenților și a tinerilor șomeri, programul de asistență financiară a tinerilor familiei, sistemul de creditare a tinerilor pentru cumpărarea de locuințe sau pentru înființarea de întreprinderi cu capital privat sunt toate sublimă, dar lipsesc cu desăvârșire.

Referitor la patrimoniul fostului UTC, modul în care s-a cheltuit până în prezent a rămas obscur și ar fi de dorit ca fundațiile pentru tineret, alături de MTS, să dea o justificare a utilizării acestor fonduri. Cât privește actuala conducere a MTS, recent

schimbată, constatăm că, până acum, a rămas la fel de ineficientă și tăcută în raport cu politica de tineret ca și cea precedentă. Prin numirea domnului Alexandru Mironov în funcția de ministru al Tineretului, ar fi de sperat ca politica de tineret a guvernanților să capete o notă realistă și nu științifico-fantastică.

“Ideologia creștin-democrată poate aduce detensionarea socială”

Pentru că este un subiect care preocupă pe oricine, mai ales acum, în ce condiții credeți că este posibilă participarea la o eventuală coaliție guvernamentală a PNȚCD?

Nu văd deloc posibilă o alianță guvernamentală între PNȚCD și PDSR, PUNR, PSM și alții de felul acesta. Singura posibilitate ar putea fi o guvernare alături de aliații noștri din Convenția Democrată, pe baza unui program comun prealabil stabilit, cu accent pe relansarea economică prin investiții, mărirea ofertei de locuri de muncă, utilizarea eficientă a împrumuturilor financiare venite din exterior și prin punerea în aplicare a principiilor ideologiei creștin-democrate, care ar aduce mult răvnita detensionare socială.

A consemnat
Andreea Stamate

“Într-un partid trebuie să-și găsească locul toți cei care împărtășesc ideile lui”

Vă propunem o scurtă convorbire cu dl MIHAI BERINDE, liderul PNȚCD din Negrești-Oaș, cu acest om care, în acești ani, a reușit să se afirme, să-și dezvolte aptitudinile cu care, suntem siguri, natura l-a înzestrat: acelea de a conduce o organizație remarcabilă cum este aceea a PNȚCD din Țara Oașului și de a fi un bun comerciant, renumit în partea de nord a țării.

Sunt oșan din moși-strămoși. Cum familiile de

oșeni au fost numeroase, și noi suntem patru: trei frați și o soră. Nu o spun cu orgoliu, dar cine rostește cuvântul oșan trebuie să știe că acesta are acoperire în valută, ca să folosească o expresie la ordinea zilei. Adică - hărnicie, curaj și omenie. Este trist că unii ne-au acreditat cu zicala - tribul acela cu clop. Nu este adevărat, iar, dacă mai suntem taxați ca oameni răzbunători, aceasta s-a datorat și condițiilor istorice prin care am trecut.

Ce știți despre partidul glorios al lui Iuliu Maniu?

Ca să fiu sincer - mare lucru nu știam. Auzisem despre Iuliu Maniu, cum

să nu fi auzit? Eu am avut o funcție umilă la un depozit al cooperăției de consum din Negrești-Oaș. În fine, în noaptea de 22 decembrie 1989, l-am auzit pe domnul Corneliiu Coposu vorbind la “Europa liberă”. Din clipa aceea mi-am dat seama că ni se deschide un rost în viață, că putem fi noi înșine, adică puternici și bogați, demni și cu fruntea sus. Trecuseră ani buni de când ne-am “spart” casa (adică încercam să ne construim alta) și parcă încercam să ne construim o fotografie pe Regele mă privea dintr-o fotografie pe care am găsit-o în podul casei. Mi-e groază să mă gândesc că ar fi fost posibil ca cineva să cotrobăie prin pod și să ne denunțe. Dar, înflăcărat de cuvintele domnului Coposu și cu amintirea Regelui (eu am votat împotriva adopției

Constituției), împreună cu bătrânul Bud și cu dr. Dorel Ghirici, la mine în casă, am format primul nucleu al PNȚCD. Cu procesul verbal astfel făcut în noaptea aceea, m-am dus la județ în luna februarie 1990 și am anunțat constituirea organizației PNȚCD din Țara Oașului.

Cum ați reușit ca, în scurt timp, în Țara Oașului să existe o organizație de partid puternică, știindu-se că partidul lui Maniu era hulit pretutindeni?

Nu aș spune că am reușit deplin. Dar am încercat și vom continua să întărim partidul nostru. În primul rând - eu cred că într-un partid trebuie să-și găsească locul toți cei care împărtășesc ideile lui. Cu alte cuvinte - este loc de la opincă și până la vlădică. Vreau să spun că am încercat să

convingem și să atragem oameni spre partidul nostru din absolut toate categoriile sociale: țărani, intelectuali (cei mai mulți sunt medici), profesori, elevi și studenți.

Domnul Mihai Berinde a pus mult suflet, a cheltuit și timp și bani pentru a întreține flacăra PNȚCD în Oaș. De ce să nu-i remarcăm meritul de a fi susținut tipărirea gazetei “Ardealul”, fiind redactor șef, iar dl Nae Antonescu, director, de a fi bătut drumurile din Țara Oașului, încât, astăzi, la Certeze există membri și membri simpatizanți între 80-100, la Bicsad, 100 de membri, iar la Cămărzana peste 50 de membri ș.a.m.d.

Virgil Văleanu

Procesul (comunist) al Partidului Național Țărănesc (III)

(continuarea din nr. 4)

Dintre cei condamnați au decedat în închisoare: Iuliu Maniu, Ion Mihalache, Victor Rădulescu Pogoreanu, Ștefan Stoik, Vasile Serdici.

După desfășurarea așa-zisului "proces Maniu" în lunile și anii următori (pană în anul 1957) au mai fost înscenate frunțașilor național-țărăniști zeci de procese, la instanțele militare din Capitală și din orașele reședință de Corpuri de armată. Toate procesele s-au soldat cu condamnări (care însumate reprezintă câteva mii de ani de închisoare). Mulți frunțași național-țărăniști au fost implicați în nenumărate procese de "complot", "spionaj" și "rebeliune". Cei care nu au putut fi conectați la procese, au fost arestați și ținuți fără judecată în închisorile din Pitești, Ocnele Mari, Sighet, Dej, Caransebeș, Craiova, Gherla, Oradea, Suceava, Botoșani, Vaslui, precum și în lagărele de muncă forțată de la Midia, Poarta Albă, Cernavodă, Bicăz sau semănați cu domiciliu obligatoriu, în "satele strategice din Brăgan". Centrul de repartizare a deținuților era lagărul de la Ghencea.

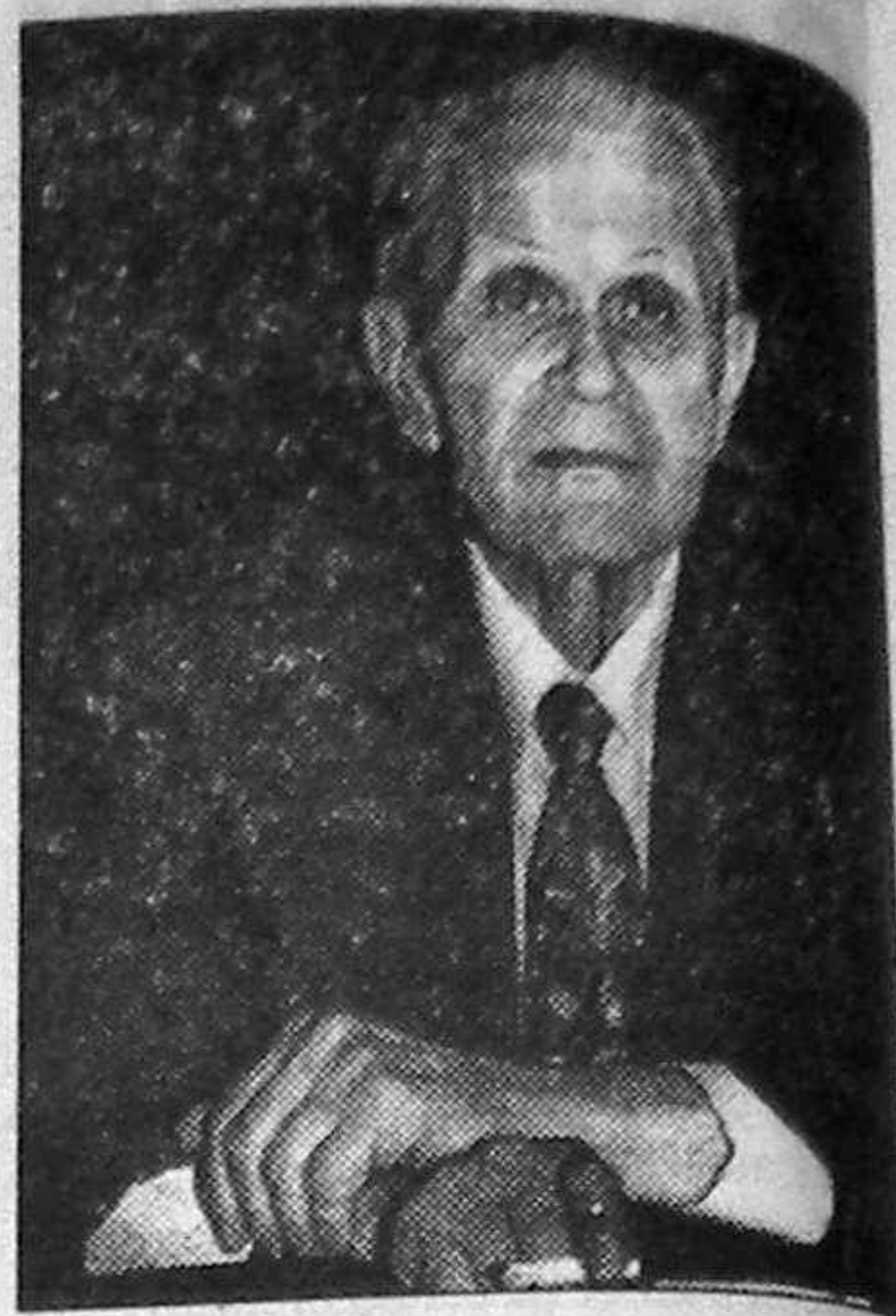
Cele mai ample procese politice din toamna anului 1947 și anul următor au fost: procesul Tineretului Național Țărănesc, în frunte cu conducerea lui interimară (ing. Ion Diaconescu, ing. Ioan Puiu, Adamescu

Macarie), procesul tineretului universitar național-țărănist (Ion Bărbuș), procesul militarilor încadrați în Partidul Național-Țărănesc (general Negrei), procesul generalilor (Gheorghe Oituz, Stoica), procesul generalului Zorzor, procesul Corneliu Coposu, procesul Hagea, procesul "locotenentei" partidului (Aurel Dobrescu, Cezar Simionescu, Teodor Roxin), procesul tinerilor contra-revoluționari (Manea-Lăzărescu), procesul complotului din Sectorul de Negru, procesul complotului studentesc (Soltean-Bucoveanu), procesul tineretului numit "Regele Mihai", procesul muncitorilor țărăniști de la "Uzinele 23 August", procesul Mihai Tarța, procesul Mușică, procesul Lambru-Bercariu, procesul muncitorilor țărăniști (Geroceanu, Lup), procesul muncitorilor democrați (Vețeleanu), procesul comandor Mocanu, procesul studentelor național-țărăniște (Herișteanu), procesul Anca, procesul Adam, procesul Albu, procesul fraților Pop-Nășăud, procesul organizației Dr. Petrescu, procesul Someș (Ghiță Popp-Mureșanu), procesul țărăniștilor de la S.T.B., procesul organizației de tineret din Cioplea, procesul Ștefan Pascu, procesul Ion Teodorescu, procesul Octavian Borcea, procesul fraților Boila, procesul ajutorului țărănist Mituș Ionescu, procesul Cicerone Ionițoiu-Novac, procesul II Petrescu, procesul II Mureșanu, procesul Șerbn Ghica,

procesul Alexandru Bratu, procesul fraților Purchinescu, procesul Radu Ciorchinescu, procesul Oșianu, procesul Pop, procesul Boșca-Mălin etc. În afară de procesele judecate de instanțele militare din Capitală și de la seșile Corpurilor de armată, în toate județele din țară s-au înscenat procese de "rebeliune", "sabotaj economic", "injurii și calomnii la adresa regimului", ale căror victime au fost membrii Partidului Național Țărănesc. Numărul aderenților național-țărăniști arestați, trimiși în judecată, condamnați sau trimiși în lagăre de muncă, ori în "internare administrativă" a depășit uriașa cifră de 200.000 oameni, (care reprezenta aproximativ 9 procente din numărul total al membrilor partidului, în evidența secretariatului din anul 1947. Numărul celor morți în închisori și lagăre de muncă nu a fost încă stabilit.

Toate acuzațiile aduse conducătorilor național-țărăniști au fost cu desăvârșire false și lipsite de fundament juridic.

Procesul conducătorilor Partidului Național-Țărănesc din toamna anului 1947 și procesele următoare au urmărit eliminarea din viața politică a României a celei mai puternice organizații, care stătea în drumul de acaparare al puterii de către partidul comunist, care opera sub scutul amatei sovietice. Armata sovietică de ocupație a continuat să staționeze în țară până în

vara anului 1958.

Practica comunistă a calomniei organizată prin instanțele judecătorești și a denaturării faptelor selecționate în scopul incriminării deceniilor șase și șapte au scăzut în intensitate. Unele realități și adevăruri istorice au început să fie strecurate în presa și publicațiile de după 1960, care au dezavuat implicit o serie de acuzații (și de procese) din epoca precedentă. Chiar și publicațiile editate în România după anul 1960 au apărut dezmințiri fără echivoc ale unor afirmații fanteziste din epoca "stalinistă" care s-au vădit a fi de o monstruoasă inexactitate în istoria judiciară a României.

Corneliu Coposu

Procesul comunismului

Înfrângerea ultimei ideologii extremiste: COMUNISMUL

● Tradiția românească anticomunistă

E un fapt cunoscut în istoria ideilor sociale, anume, că a existat o tradiție anticomunistă românească, având o mare putere de afirmare îndeosebi în anii imediat următori așa-zisei "mari revoluții din octombrie 1917", o înscenare tipic comunistă, peșă la cale de activiști zeloși, de profesie. Această tradiție românească anticomunistă s-a manifestat deplin și organizat între cele două războaie

mondiale, la nivelul unor concepții și doctrine despre societate.

Ar fi suficient să amintim virulentul atac îndreptat asupra totalitarismului și himericului ideal comunist de către cugetătorul și istoricul Vasile Pârvan. Sensibil la pericolul și dezastrul pe care-l anunța doctrina egalitarismului comunist, acesta scria, în 1919, arătând cum "concepția socialistă, istoric-materialistă despre lume și viață a creat o înțelegere naiv-hedonistă a vieții sociale, sub formula înșelătoare a așa-zisului eudaimonism social, el însuși un fel de panem et circenses al șefilor socialiști

contemporani, împărați neincoronati ai plebei flămânde și chinuite". Concluzia sa era: "comunismul va avea o aristocrație încă mai tiranică decât cea a statului actual, care nu va cunoaște nici o înfrânare și care, încă în plus, va avea și pretenția, absolut necorespunzătoare realității, de a lucra, adică de a porunci în numele întregii societăți". Aceste previziuni au devenit realități crude pentru noi toți. Le-am trăit în cei 45 de ani de comunism-satanic, sub opresiunile de tot felul, care ne storceau în iluzia că ne mai vor și binele.

Tradiția românească anticomunistă s-a manifestat convergent și la alți gânditori români reprezentativi, de la un V.Pârvan la D.Gusti, C.Rădulescu-Motru, L.Blaga, I.Petrovici, P.P.Negulescu, N.Crainic și atâția alții, între cele două războaie mondiale care intuiau apariția dezastrului comunist. Există, așadar, un însemn al nostru în această luptă cu ideologia comunistă extremistă, o ideologie de egală "valoare" socială cu ideologia fascistă. E firesc să recuperăm astăzi această tradiție a noastră, prin care ideologia comunistă a fost atacată, repudiată și condamnată încă de la apariția sa.

În mișcarea de idei a epocii, D.Gusti, în studiul său: *Comunism, socialism, anarhism, sindicalism și bolșevism*, publicat în 1920, dezvăluia carențele de fond ale noțiunilor de mai sus, gata să cucerească mințile prin afișarea unor "misii" sociale și promisiuni legate de o societate viitoare. Totul devenea posibil în sistemul penetrant al ideologiei comuniste, pregătită să dea asaltul în falsă cucerire a conștiinței umane. Nu numai filosofii și sociologii români de prestigiu, dar și un literat ca Nichifor Crainic se simte nevoit să stabilească "punctele cardinale" în haosul creat de doctrina totalitarismului comunist. El se întoarce până la "petrinismul" (politica lui Petru cel Mare), în care găsește germenii tendințelor hegemoniste ale comunismului devastator.

Este important să reținem aceste idei cu evoluția lor până în zilele noastre, căci fac parte dintr-o tradiție românească anticomunistă, prea puțin comentată, dar care ne deschide o cale spre înțelegerea structurilor aberante ale ideologiei comuniste postbelice și a celei criptocomuniste din zilele noastre.

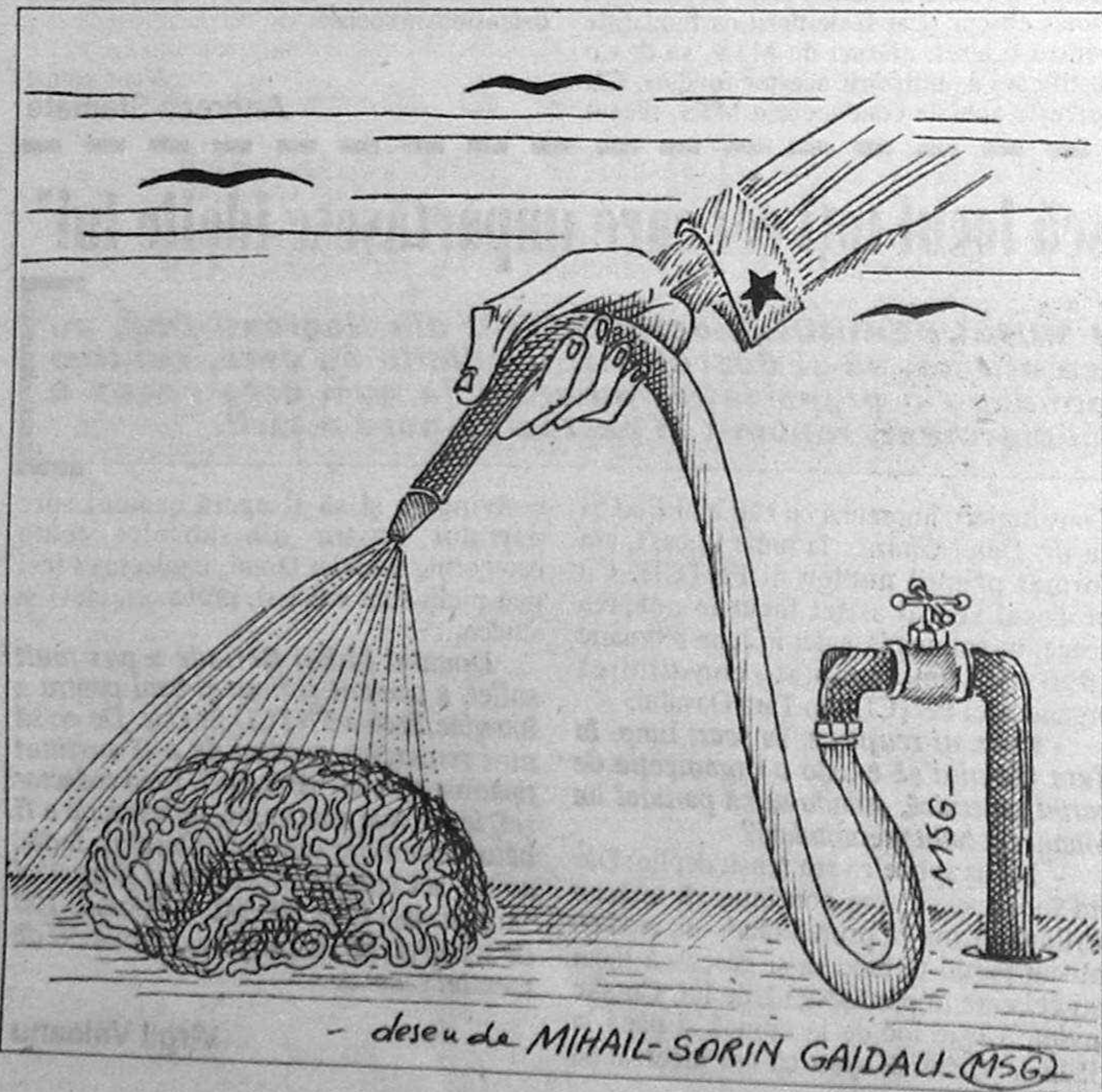
● Omul în fața dezastrului (organizat) comunist

Timp de 45 de ani, omul societății românești a fost pus în fața dezastrului

comunist programat și organizat cu meticulozitate diabolică împotriva lui. Comunismul, ca ideologie extremistă, a lucrat, totuși, cu omul individual, ci la nivelul macrosocial al vieții colective, al claselor și anacronice "lupte de clasă" care arunca pe împotriva semenului său. Atacul, deci, era îndreptat împotriva claselor sociale și nu oricăror clase, ci a celor care aveau o tradiție o istorie și o stabilitate recunoscute. În aceste, țărănimea și intelectualitatea au fost ținta de atac, considerate ca fiind cele mai conservatoare și care trebuiau scoase de "inerția" lor, cum declara ideologia comunistă. În fapt, țărănimea românească, din 1949 până în 1962 și 1989 i s-a luat sufletul, adică simțul existențial înrădăcinat în pământul ei aparținând de veacuri. După colectivizarea generală realizată în 1962, prin metode barbare țărănimea românească a cunoscut o nouă iobăgie, iobăgia colectivă, instaurată pe propriul ei pământ. Ce putea fi mai umilitor mai inuman pentru om? A început astfel dezmembrarea vieții sătești, cu distrugerea celor mai buni gospodari, cărora li s-a pus eticheta funestă de "chiaburi", înregistrată număr și evidență continuă în statistici comuniste, care anunțau, la răstimpuri, cu bucurie satanică, moartea sau condamnarea moarte a câte unui chiabur, exact ca procedura folosită în lagărele de concentrare a celeilalte ideologii frățești-extremiste: fascismul. În câteva decenii viața tradițională a satelor a fost demontată de către ideologia comunistă cu o perseverență diabolică, pletoră de neisprăviți și decăzuți din punct de vedere moral, activiști de partid, s-au năpustit asupra rânduielilor consacrate și sacre ale vieții sătești, declarate desuete, în numele "fericitei alianțe a țărănimii cu muncitorimea.

Cu aceeași furie s-a năpustit ideologia comunistă extremistă asupra intelectualității românești, în care vedea un pericol permanent datorită orizonturilor ei spirituale. Distrugerea valorilor intelectuale românești s-a făcut, în cazul țărănimii, în mod organizat. Cei mai reprezentativi și mai valoroși intelectuali au fost condamnați sub diverse prețuri și aruncați în închisori ori distruși la Canal, de la profesorii de liceu, la profesorii universitari, episcopii, protopopii orașelor, la oamenii de vocație culturală europeană, sociologi și filosofi distruși fizic și moral pe motivul că nu se "adapta" cerințelor noului regim comunist și ar fi un pericol social permanent.

Dr. Vasile Vetișan

- deseu de MIHAIL-SORIN GAIDAU (MSG)

Tezaurul românesc trebuie readus în țară

(continuare din nr. 4)

"Fondul român de aur care se găsește la Moscova este declarat intangibil pentru oligarhia română"

Intrucât anarhia trupelor rusești aflate în Moldova reprezenta un pericol pentru statul român, în 27 decembrie 1917 guvernul României a luat decizia curățirii teritoriului țării de aceste trupe străine. Ca răspuns, în 31 decembrie 1917/13 ianuarie 1918 guvernul bolșevic de la Petrograd adresează României o notă ultimativă, echivalentă cu o declarație de război. Planul bolșevic era bazat pe faptul că trupele anarhizate din Moldova să proclameze România republică și să o includă în componenta Republicii Federative Ruse. De menționat, că, în același timp, în decembrie 1917 Basarabia își proclamase autonomia, iar în 24 ianuarie independentă. Vastele planuri ale bolșevicilor de resaturare și chiar de extindere a imperiului aveau în față uraganul luptei de emancipare națională a popoarelor anexate imperiului, aceasta în condițiile în care autoritatea pe care și-o însușiseră ca urmare a loviturii de stat din octombrie 1917 este din ce în ce mai larg contestată de chiar categoriile sociale în numele cărora afirmău că dețin puterea, muncitorii și țărani.

Guvernul bolșevic nu avea prea multe mijloace de a interveni direct asupra României, a acționat deci acolo unde avea posibilitatea procedând la arestarea personalului diplomatic și militar românesc din Petrograd, iar în 13/26 ianuarie 1918 Consiliul comisarilor poporului (guvernul bolșevic rus condus

de Lenin) hotărăște ruperea relațiilor cu România și sechestrarea tezaurului românesc aflat la Moscova. Textul acestei hotărâri sună astfel: "1. Toate relațiile diplomatice cu România sunt întrerupte, consulatul român și în general toți agenții guvernului român sunt trimiși înapoi pe drumul cel mai scurt, dincolo de frontieră. 2. **Fondul român de aur care se găsește la Moscova este declarat intangibil pentru oligarhia română. Guvernul sovietelor își asumă răspunderea de a conserva acest fond și a-l remite în mâinile poporului român.**"

Inițiativa și conducerea operației de acaparare a tezaurului au aparținut lui Cristian Rakovski. Lider bolșevic apropiat lui Lenin și Troțki, viitor conducător al Internaționalei comuniste.

Istoriografia comunistă din România l-a prezentat pe Cristian Rakovski ca pe un mare luptător pentru interesele clasei muncitoare. Este limpede însă că acțiunea comunistă nu era propulsată de romantismul revoluționar de care propaganda oficială făcea atâta caz, iar metodele comuniste în care crima, jaful și minciuna se împletesc pentru a supune societatea nu fac decât să redimensioneze la scară mondială clasică politică faristă urmată de la Petru I încoace.

Lenin: "Proprietarul tezaurului nu este guvernul român, ci poporul român".

În anii 1918-1921 evenimente concomitente din Caucaz, Asia Centrală,

statele baltice, Polonia indică faptul că puterea sovietică intenționa reconstituirea imperiului prin război. De presiuni asemănătoare nu a fost scutită nici România, puterea sovietică nerecunoscând unirea Basarabiei cu România, hotărâtă de Statul Țării din Chișinău la 27 martie 1918. Însă, în condițiile în care puterea sovietică nu dispunea de mijloacele unei intervenții directe masive asupra României, iar ulterior, în fața prăbușirii ca urmare a revoltei interne își reorientează politica externă, sovieticii acceptă să discute reluarea legăturilor diplomatice cu Regatul României. După o serie de tatonări, urmau a avea loc la Viena, în primăvara anului 1924, tratative în vederea reluării relațiilor diplomatice. Pe parcurs, cele două țări și-au evidențiat poziția față de cele două mari probleme în suspensie: **recunoașterea graniței pe Nistru și reconstituirea tezaurului.**

Poziția sovietică de nerecunoaștere a graniței româno-sovietice pe Nistru este legată de neacceptarea hotărârii Statului Țării din Basarabia din 27 martie 1918 de unire cu România ca fiind un act de autodeterminare. Însă, întrucât autodeterminarea popoarelor din fostul imperiu rus fusese acceptată teoretic de către guvernul bolșevic, acesta propune ca "soluționare" a problemei organizarea unui plebiscit în Basarabia. În legătură cu tezaurul, partea sovietică procedează de asemenea la o deturnare a atenției de la fondul problemei. **Lenin și alți reprezentanți sovietici afirmă că proprietarul tezaurului nu este guvernul român ci poporul român, iar restituirea urma să se facă poporului și**

nu guvernului României. Pentru a incurca și mai mult lucrurile pe parcurs partea sovietică a legat restituirea tezaurului de recunoașterea graniței pe Nistru, avansând chiar și suma care să "compenseze", din punctul său de vedere, renunțarea la pretențiile asupra Basarabiei. Sunt conectate, artificial, două chestiuni diferite. Una este recunoașterea autodeterminării Basarabiei, anexată imperiului rus în 1812 ca urmare a unui act de cucerire, alta este restituirea tezaurului, a unor bunuri date în păstrare guvernului legal de la Petrograd de către guvernul legal de la București. Basarabienii s-au autodeterminat procedând la un act politic de dreptate istorică, fără a-l lega de situația bunurilor românești aflate în Rusia.

Deschisă la 27 martie 1924, conferința româno-sovietică avea la ordinea de zi, punctul al doilea, "Probleme financiare și economice". Discuțiile s-au împotmolit, partea sovietică reiterând toate tezele pentru a combate dreptul istoric și acțiunea politică de unificare a românilor basarabeni și susținând, ostentativ, organizarea unui plebiscit în Basarabia, lucru de neacceptat pentru România, astfel încât despre tezaur nici nu s-a mai discutat.

Corneliu Olaru

(va urma)

O victorie categorică a opoziției la un amendament propus de deputații PNȚCD

Joi, 14 oct., a avut loc un eveniment inedit în aula Parlamentului României: partenerii PDSR din coaliția pro-guvernamentală au votat de partea opoziției, spre surpriza deputaților și senatorilor partidului majoritar. Faptul că majoritatea parlamentarilor PUNR, PRM și PSM au votat pentru, a determinat aprobarea unui amendament la Hotărârea privind unele măsuri pentru combaterea corupției, amendament propus de deputații PNȚCD -

Ioan A. Mureșan și Gavril Dejeu. Potrivit acestui amendament, Parlamentul va putea cere președintelui României suspendarea din funcție a miniștrilor acuzați de acte de corupție. Chiar dacă parlamentarii partidului majoritar au fost împotriva amendamentului încercând să-și apere miniștrii, s-a dovedit a fi inutil. S-a votat cu 144 voturi pentru și 105 împotriva.

Cu zelul caracteristic, **Dan Marțian** a cerut renunțarea voturilor, sperând într-un efect pozitiv! Dar se pare că s-a înșelat. La a doua numărare a voturilor s-au înregistrat: 176 pentru (față de 144 la prima numărare), iar voturile împotriva s-au diminuat substanțial. Votul amendamentului de către PRM, PSM și PUNR a fost un semnal de alarmă pentru putere: ei nu mai acceptă să fie părtași la actele de corupție ale partidului majoritar, fără a primi nimic în schimb. Amendamentul deputaților PNȚCD a fost un prim succes al opoziției! Dar, nu putem ști dacă partidele progovernamentale vor fi de partea opoziției și în cazul suspendării miniștrilor corupți, sau poate că "argumentele" PDSR-ului vor fi, în cele din urmă, mai puternice.

Dana Popescu

Eficiență, nu legalitate

Motivându-și atitudinea de susținere a candidaturii domnului Virgil Măgureanu pentru funcția de Director al S.R.I., dl senator de Constanța al PDAR, Ion Coja, a adus ca argumente, aprecierile domniei sale din care reieșea cu claritate că sporirea eficienței activității acestei instituții

trebuie să fie obiectivul prioritar și nu respectarea legalității.

Nu m-am așteptat ca din partea unui reprezentant al forului legislativ să aud o astfel de opinie ce contravine nu doar curentului general de democratizare a instituțiilor ei și Constituției țării care la articolul 16 arată că: "Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări."

"Nimeni nu este mai presus de lege".

Nimeni, cu excepția S.R.I. și a directorului Virgil Măgureanu, pare să spună dl senator.

Dacă "interesele o cer", de dragul eficienței activității, legile și Constituția nu contează, mai ales când pot deveni obstacole pentru "idealuri" politice.

Am convingerea că optica exprimată de dl senator Ion Coja este cea care i-a determinat pe susținătorii parlamentari ai domnului Iliescu și ai guvernului să-și exprime votul favorabil pentru dl Virgil Măgureanu.

Am convingerea că această mentalitate a supremației unor interese în raport cu legea a fost determinantă pentru președintele Iliescu când l-a propus pe dl Măgureanu candidat la funcția de director al S.R.I.

După cum s-a văzut în Parlament, mesajul președintelui a fost înțeles și explicat cu claritate de senatorul Ion Coja, pentru ca dubii să nu existe.

Proaspăt realesul director S.R.I., cu experiența acumulată la Academia Ștefan Gheorghiu și la Departamentul Informații Externe al Securității, nu-și va dezamăgi susținătorii, folosind legea doar când nu intră în contradicție cu interesele puterii.

Remus Opris
Deputat PNȚCD

Virgil Măgureanu: "Dacă nu se rezolvă, am să mă ocup personal!"

Săptămâna trecută, proaspăt confirmatul în funcția de director al S.R.I. a trecut cu brio o probă, nu tocmai ușoară, de actorie. Ieșind din clădirea Camerei Deputaților, dl Virgil Măgureanu a fost înconjurat de un grup de revoluționari, care au început să-și spună părurile de genul: "Domnu' Măgureanu, eu sunt revoluționar și acum m-au scos terorist". Cu un calm à la Laurence Olivier, directorul S.R.I.-ului le-a răspuns: "Înțeleg problemele dvs și vă rog să vă adresați S.R.I.-urilor județene. Eu am să dau ordin să se rezolve". Apoi

cu un gest demn de Clark Gable în rolul lui Rhett Butler din "Pe aripile vântului", dl Măgureanu și-a dus mâna la inimă și a rostit: "Dacă nu se rezolvă, am să mă ocup personal!" Revoluționarii impresionați, i-au mulțumit dlui Măgureanu, unii chiar cu lacrimi în ochi. Acesta, cu o figură ușor îndurerată, dar foarte solemnă, s-a urcat în mașină, care a pornit încet, cu distincție. În urmă au rămas revoluționarii amuțiți, impresionați. În mașină, dl Măgureanu își continua rolul cu ochii deschiși. Și albaștri. (O.P.)

Părintele Dumitru Stăniloae ne-a părăsit

Un apostol al spiritualității noastre

Prin trecerea în lumea dreptilor a părintelui Dumitru Stăniloae, Academia Română pierde una dintre cele mai elevate personalități ale culturii române din toate timpurile. Acest apostol al spiritualității noastre, victimă a dictaturii comuniste, marginalizat și ignorat decenii de-a rândul, a fost, în anul 1990, printre primii patru noi membri primiți la Academia Română, fiind propus de către cele mai importante personalități ale culturii noastre și ale bisericii ortodoxe, având și acordul unanim al Secției de științe filosofice, psihologice și pedagogice a Academiei Române.

S-a înfăptuit prin aceasta nu numai stergerea unei mari nedreptăți, ci și a limitelor nefirești, trasate de ideologia comunistă, între filosofie și teologie. Măsura nu a fost numai administrativă, căci opera teologică a părintelui academician, Dumitru Stăniloae, este ea însăși un exemplu al modalității concrete de conviețuire armonioasă a filosofiei cu teologia.

Părintele Dumitru Stăniloae este recunoscut în lumea întreagă drept unul dintre cei mai de seamă teologi ai Răsăritului ortodox. În lucrările sale sunt tratate probleme de interes filosofic general, dar și special, ontologic. Marea problemă a transcendenței cu soluția creștin ortodoxă, cu revenirea la cuvântul Sfinților Părinți ai Bisericii Creștine, își găsește în opera părintelui Dumitru Stăniloae un loc aparte. Curățată de aspectele sale rigid - scolastice, obișnuite în manualele dogmatice, ea este prezentată în cadrul mai larg al credințelor noastre tradiționale, de către un mare creștin, care a știut să îndure în închisorile comuniste cele mai

umplite înjosiri, în numele credinței străbune.

Credința, suferința și iubirea răzbat din fiecare rând al cărților scrise de părintele acad. Dumitru Stăniloae, căci scrierea devenise pentru el trăire și mărturisire. S-a vorbit despre acea "revărsare de lumină și de liniște" a cărților sale. Este lumina din mintea unui mare învățat al neamului nostru și liniștea din sufletul său împăcat cu lumea trecătoare a trupului și înălțat totodată spre tărâmul etern al Sfântului Duh. Ce minte a încetat să gândească, ce suflet a încetat să simtă! Câtă vreme va mai trebui să treacă pentru a se mai naște un astfel de învățat și de creștin? Când și cine va înlocui pierderea pe care am suferit-o prin stingerea fizică a părintelui Dumitru Stăniloae?

Academia Română, cu toți membrii acestei instituții, își iau ultimul rămas bun de la părintele Dumitru Stăniloae, purtându-i de-acum respectul cuvenit operei de savant, nemuritoare, pe care îl merită cu prisosință.

Părintele Dumitru Stăniloae a fost absolvent al Liceului "Andrei Șaguna" din Brașov. În numele Asociației Șaguniștilor brașoveni, al cărui membru de onoare a fost, al Ligii creștin ortodoxe "Andrei Șaguna" și al Șaguniștilor de la Academia Română, îi aducem piosul nostru omagiu de pe urmă, celui care va rămâne pentru noi al 44-lea șagunist la Academia Română, părintele Dumitru Stăniloae, mândria noastră, a brașovenilor și a tuturor românilor drept credincioși.

Acad. Alexandru Surdu

Prea Fericite Părinte Patriarh, Magnificiența voastră, domnule rector

Din alocuțiunea rostită de Pr. Acad. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, cu ocazia primirii titlului de Doctor Honoris Causa al Universității din București, 22 iunie 1992.

Latinitatea ne-a făcut să ne apărăm, pe de altă parte, de pericolul slav din Răsărit, care a sporit în secolele din urmă și sunt semne că n-a încetat nici acum.

Această apărare a noastră de către Apus și Răsărit ne-a costat jertfe grele. De aceea se poate spune că istoria a fost un drum al crucii. Aceasta înțelegând-o tineretul din Basarabia s-a arătat ca tot prin jertfele reprezentate de cruce să aperse, în solidaritate cu tot poporul nostru, latinitatea lui din partea pericolului din Răsărit, iar tineretul nostru i s-a asociat în zilele din urmă în această intenție, pornind într-un drum al crucii spre Basarabia și Nordul Bucovinei.

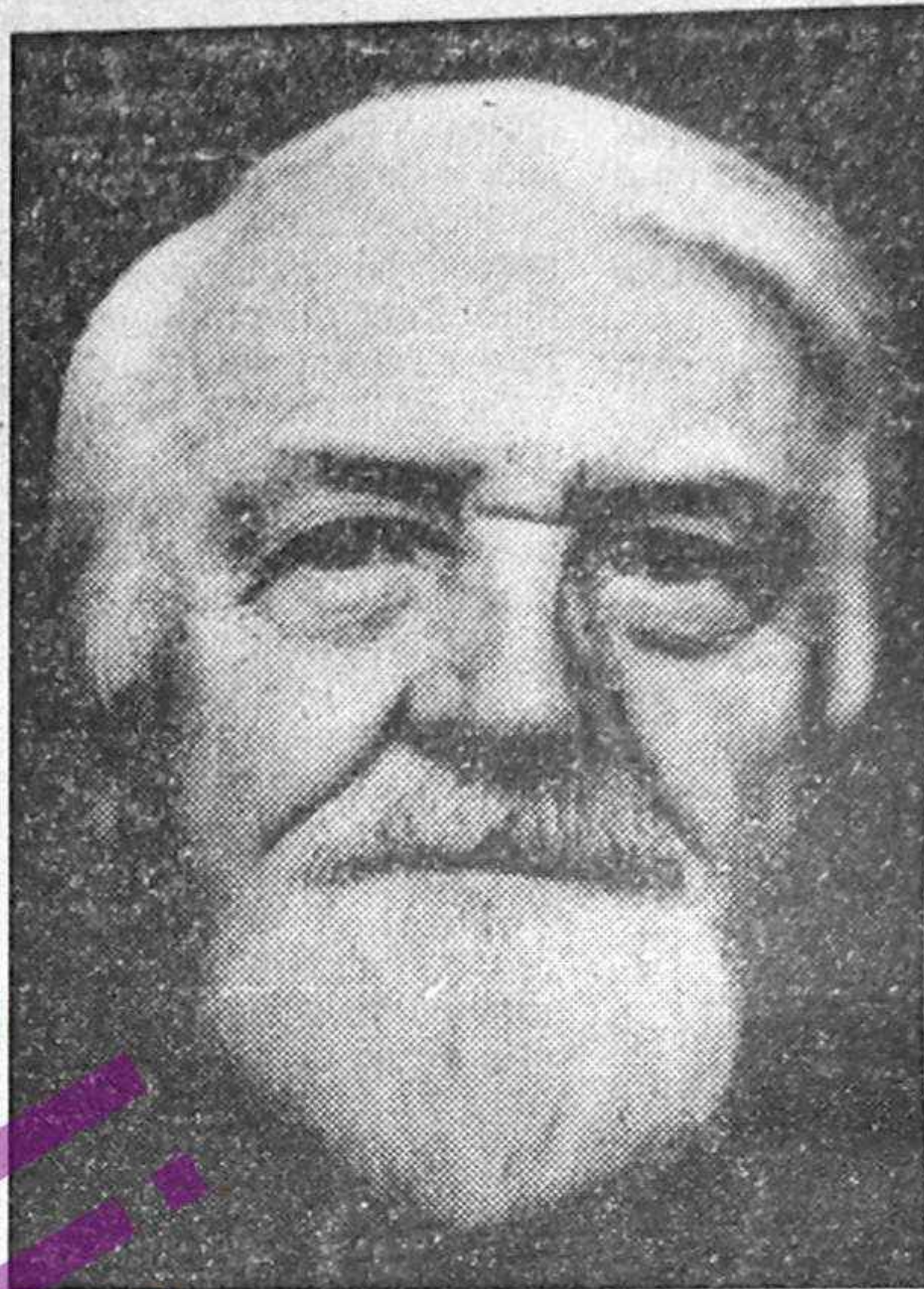
Prezența Sinodului Bisericii noastre la acest eveniment, de prețuire a credinței strămoșești din partea Universității din București, arată și el voința poporului nostru și a bisericii lui de a fi împreună în eventualele jertfe ce ne așteaptă în viitor.

Aceasta mă face să termin cuvântul meu cu versurile puțin modificate ale lui Andrei Mureșanu:

"Preoți cu crucea în frunte
Conduși de Duhul Sfânt
Căci oastea e creștină
Și vom lupta împreună
Pentru al nost sfânt pământ."

Vocația unică de a comunica cu Dumnezeu Cel viu

Adânc găiește Dumnezeiescul Apostol Pavel: "Căci de ați avea zeci de mii de Învățători în Hristos, totuși nu aveți mulți Părinți. Căci eu v-am născut prin Evanghelie în Iisus Hristos. (I Cor. 4, 15).

Părinte Dumitru, ne-ai fost nu doar un Învățător, ci mai ales un Părinte și nouă, celor mai vârstnici, dar iată și mulțimii acesteia de tineri care te-au simțit și te simt ca un părinte. Pentru care poți să zici: "...iată eu și pruncii pe care mi i-a dat Dumnezeu". Așa te-am simțit și v-au simțit mulți cei ce ne-am adăpostit sub acoperământul de har, de lumină și iubire atât de cuprinzător al spiritului sfinției tale. Ne-ai fost părinte și ne-ai învățat și pe noi, feluriiți dascăli, să nu fim doar învățători, uscați la suflet, ci mai ales părinți și învățători.

Toți rămânem uimiți de puterea spiritului sfinției tale care dă lumii o mărturie negrăită a puterii, a măreției și bogăției spiritului într-o mână de carne, mărturie a unei opere care trece peste hotarele Bisericii noastre, peste hotarele neamului și umple lumea, revărsându-se spiritual în tezaurul sacru al umanității.

Îmi mărturiseai cândva că-L simți viu pe Dumnezeu pentru că îți dăruiește idei, simțeați acea comunicare cu Dumnezeu în harul care se revărsa tumultuos prin idei, care îți-au hrănit neîncetat spiritul. Și din bogăția acestor idei divine, care îți fecundau și fertilizau sufletul ai rodit jertfelnic și ne-ai împărtășit cu darul scrisului ca și cu împărtășania cuvintelor și ideilor dumnezeiești.

Ai descoperit ca o mărturie vie prin comuniunea cu Dumnezeu, realitatea energiilor divine necreate, revărsarea și cuminecarea lor în lume. Ai avut o vocație unică pentru a fi o mărturie vie că într-adevăr se poate comunica cu Dumnezeu Cel viu, care se revelează în Scripturi și în Zidiri. Și ne-ai făcut să înțelegem taina inspirației. Așa au primit Profeții și

Apostolii mesajele divine. Așa le-a vorbit lor Dumnezeu prin "cuvinte, acțiune, imagini", precum le-ai articulat în lucrul al sfinției tale.

Și ne primeai în casă totdeauna ca părinte, fără să te plângi de osteneală, maica Preoteasă la fel ne ospitaliza, adesea spuneai că vezi în ea ceva din taina sfinției.

Iar când era prilejul să-ți oferi ceva, vreun medicament, cu recunoștința le primeai și cu un uimitor de smerenie.

Și a venit vremea unor grele dureri și singurul dor era acela că dorit să mai scrii, că ai fi dorit isprăvești încă o carte: "Chiar Profetic al lui Hristos". Deci cum descoperit Dumnezeu Tatăl, prin în Duhul Sfânt de-a lungul Vechiului Testament înaintând spre Hristos cum L-au contemplat și L-au mărturisit în Duhul Sfânt Profeții Hristos.

Ai gândit, și-ai rostit cu minte cuvântul și ai pus la canon mâna întocmească slovele până la ultimă picătură de energie. Și apoi sârmas trup care și-a rămas slugă credinței zeci și zeci de ani n-a mai fost în să dea chip slovelor. Simțeați ca spune Apostolul că: "... omul cel din afară - trupul - se trece însă cel dinlăuntru înnoiește din zi în zi" (III Cor. 4, 16).

Buzele abia mai puteau rosti grație duhului. Mărturiseai că fiecare zi este o minune și un dar al Dumnezeu. Și totuși sufletul era atârnat viu chiar când au apărut ceasurile urmă ale petrecerii pământești. Pe înaintea de marea trecere murmuram: ieșim Maica Domnului, să plecăm de aici să plecăm". Apoi câte un cuvânt esențial har, adevăr. Comunicați celor din jur ca afli pe hotar. La hotarul dintre țărâma aici și țărâma celălalt. Se săvârșea trecerea. Trecerea în Duhul Sfânt Scripturi. Trecerea ca Paște (cuvântul Paște înseamnă trecere).

Petrecerea vieții în Hristos este o pascală. Trecere cu El, prin Crucea, moartea și Învierea.

Acum pulberea, trupul și se așază aici. Dar ca un templu, o biserică în Duhului. Te așază în acest locaș, căci îl spunem că e locaș de veci. Dar în Hristos Cel Înviat un mormânt a rămas gol, al Lui. Mesaj și nădejde de mormintele nu sunt locașuri de veci până la Învierea obștească.

Până atunci acest locaș rămân o mărturie a vasului ales care a purtat suflet mare și loc de pelerinaj și inspirație.

Să îți primească Bunul Dumnezeu Părinte Dumitru sufletul, ca pe un sfânt în policandru ceresc, în iubirea ta lumina neînserată a împărăției Sale.

Cuvânt rostit la Mănăstirea Cernăuți

7 octombrie 1992

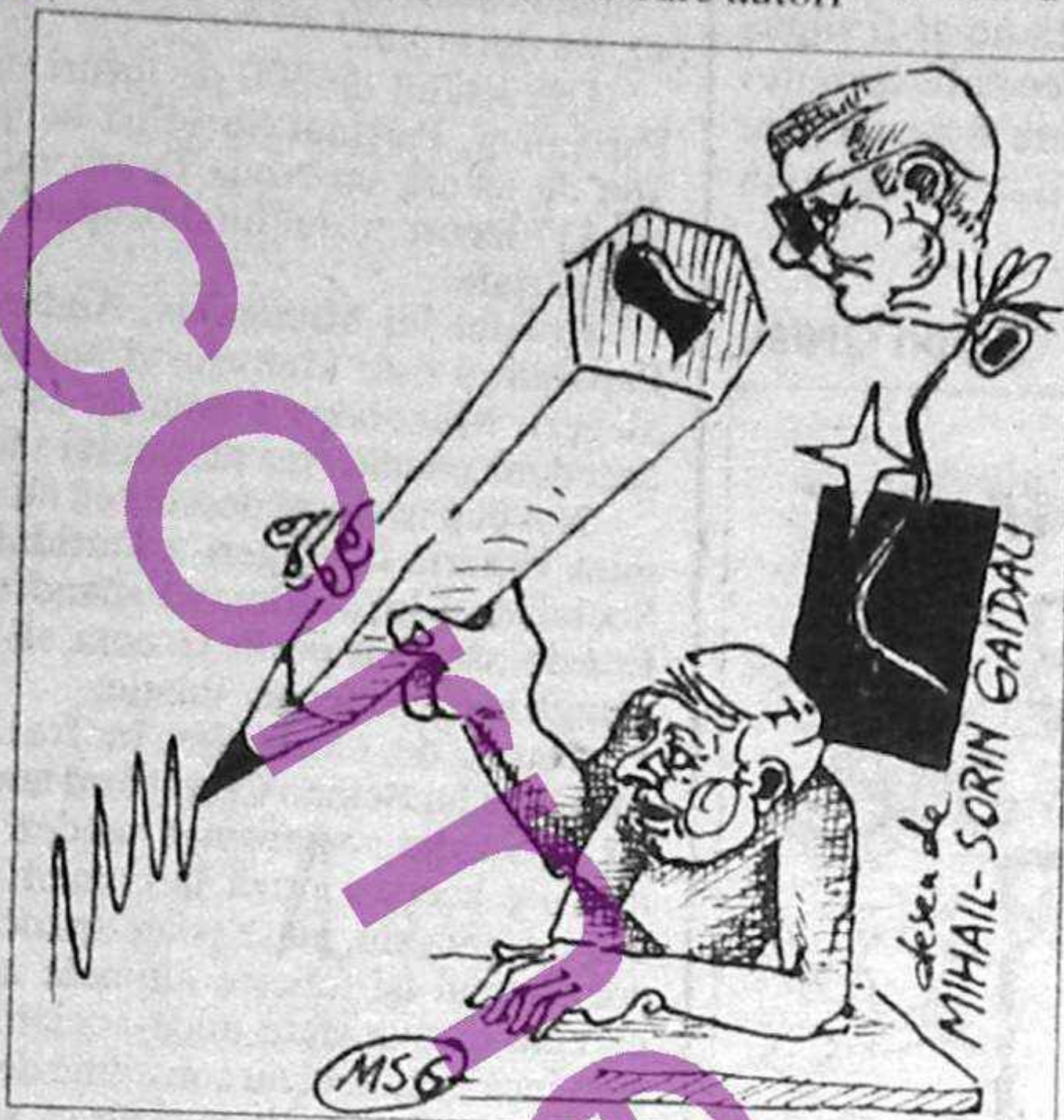
Pr. Constantin Gălbăn

Amurgul idolilor

Un exemplu nobil, scria Goethe, face ușoare faptele anevoioase. Și ce fapte mai anevoioase stau acum în fața noastră decât cele de-a restabili adevărul, de-a ne purifica inimile și conștiințele, de-a ne regăsi pe noi înșine? Neîndoios, avem nevoie de exemple. Dar alegerea acestora nu e, la rândul său, un lucru ușor. Deoarece nu o dată ne îmbie exemple nu dintre cele mai potrivite. Împrejurarea ne apare explicabilă. În anii totalitarismului funcționa, în privința scriitorilor, o listă de interdicții. Cine ar putea pretinde că s-ar fi putut vorbi liber despre cei ce s-au împotrivit regimului opresiv? Autorii cei mai năpăstuiți erau exilații, ale căror nume erau radiate de pretutindeni și reamintite exclusiv în ocaziile când se decidea acoperirea lor cu injurii. Iar în țara orbilor, cel cu un singur ochi devine împărat, nu-i așa? Au fost, prin urmare, împinși în față, investiți cu virtuțile unor paradigme supreme, câțiva scriitori de o valoare literară inegalabilă, dar cu o atitudine cetățenească și morală ambiguă, care au făcut comunismului cel puțin tot atâtea servicii câte supărări i-au produs prin unele reticente și dezaprobări. Relativele, târziile, sfielnicele lor reacții de împotrivire au fost hiper-

bolizate în temeiul unui complex al pasivității. Cazuri elocvente: Marin Preda, Eugen Ionesco, Geo Bogza. Toți au fost, întâi de toate, timp de mulți ani, creatori oficiali, fruntea scriitoricească a artei "angajate", puse în slujba partidului. Au fost beneficiarii unor avantaje de tot soiul, ce nu puteau constitui pentru marea majoritate a confracților (între care autori

nu mai puțin înzestrați) decât un vis de neatin. Dacă Paradisul socialist s-a realizat doar cu totul parțial, scriitorii în cauză - veritabili nomenclaturiști culturali - sunt între extrem de puțini reprezentanți ai breslei ce au profitat de dulceața roadelor lui. Incontestabil că au intervenit unele schimbări în comportarea lor. Incontestabil că de numele lor se leagă și unele gesturi de opoziție la unele abuzuri ale comunismului crepuscular. Dar atari gesturi n-au depășit, de regulă, o limită prudentă, așa cum un jucător de cărți n-ar pune la bătaie decât un procent dinainte stabilit, bunăoară un sfert din banii de care dispune. Manifestările "rezistenței" în chestiune au alternat, regretabil, cu altele de supușenie față de oficialitate, în temeiul, se vede, al unei rutine de care e greu a te dezbara. Se pot evoca, desigur, câteva "fapte bune" ori rezerve salutare ale personalităților din această categorie, dar în aceeași măsură le putem opune o sumedenie de acte de conformism, de propagandă defel onorabilă sau măcar de tăceri cu miros oportunist. Așadar a face cu o ambiguitate. Iar ambiguitatea morală nu poate fi pilduitoare. Exemplaritățile parțiale, idealizate, din varii motive, în anii ceaușismului, s-au vestejit. Le putem socoti - îmi

cer scuze pentru prozaismul comparației, însă oportunistul nu mă inspiră! - asemenea unor alimente cu termenul de garanție depășit. Acum a sunat ceasul unor exemple cu adevărat încurajatoare, de o noblete care să ne ajute efectiv, potrivit adagiului goethean, la depășirea dificultăților momentului.

Gheorghe Grigurcu

P.S. Spațiul nu ne îngăduie detaliile pe care am fi ispițiți a le înscrie întru lămurirea deplină a cititorilor noștri. Cu toate acestea, consemnăm două (deocamdată) ipostaze ale lui Eugen Ionesco, a căror semnificație nu credem că ar comporta prea adânci controverse. În 1946, poetul, aflat în pragul ascensiunii sale pe scara "literaturii noi", transmitea membrilor cenaclului postlovinescian de la sediul Sburătorului dispoziția "forurilor" privind dizolvarea lui (nefiind cătuși de puțin un oponent al samavolniciei, ci un jovial și prosper "corb" pe ruinele "lumii vechi"). În 1968, îl pâra lui Nicolae Ceaușescu personal pe Nicolae Manolescu pentru că tânărul critic a avut nemaipomenita cetezanță de a introduce în antologia Poezia română modernă de la G. Bacovia la Emil Botta pe Nichifor Crainic, Ștefan Baciu, Radu Gyr, amânându-l pe autorul Surăsolului Hiroshimei, ca și pe câțiva notorii comilitoni ai săi sub semnul realismului socialist, așa cum cerea de altminteri logica evoluției literaturii, pentru un volum ulterior...

ILEANA MINCULESCU

Jesus din Nazaret,

o carte scrisă cu patimă și cu multă iubire

Dintre toți istoricii, exegetul este cel care decepționează mai mult. Dacă aparține categoriei acelor care negă mai întâi supranaturalul și care în persoana lui IISUS DIN NAZARET nu văd pe Dumnezeu, suntem siguri că nu pricepe nimic din obiectul studiului său și pentru noi, toată știința lui nu valorează nimic. Dimpotrivă, dacă e creștin, să îndrăznim să spunem că foarte adeseori zelul lui face să tremure mâna pictorului, îi întunecă privirea. OMUL IISUS, al cărui portret ni-l zugrăvește, riscă să se prăbușească în strălucirea celeilalte firi: PERSOANA DIVINĂ. Cartea "IISUS DIN NAZARET" publicată de către EDITURA DESTINE DIN BUCUREȘTI, în anul 1992, a fost scrisă de distinsa și reputata pictoriță ILEANA MINCULESCU, stabilită de mai mulți ani în SUECIA, în genunchi, în sentiment de recunoaștere a propriei noastre micimi. Un păcătos trebuie să se cutremure pentru că a avut îndrăzneala s-o scrie, cel puțin, dacă ar putea să convingă pe cititorul român de pretutindeni că IISUS DIN NAZARET nu este o faptură artificială și închipuită, ci, dimpotrivă, e cea mai măreață dintre marile figuri ale istoriei și, dintre toate caracterele pe care ni le oferă, un caracter cel mai puțin logic, pentru că e cel mai viu. Autoarea s-a străduit să-l descrie în ceea ce are el specific și ireductibil. Înainte de a ști că el este DUMNEZEU, cineva ne apare într-o vreme hotărâtă, destul de apropiată de noi în timp; un om, care lociește într-o țară, într-un ținut, un om între mulți alții, unul la fel cu ceilalți, pentru care, spre a-l distinge de cei unsprezece bieți ucenici, din jurul lui, e nevoie ca sărutarea lui IUDA să-l desemneze. Acest lucrător dulgher vorbește și muncеște în numele lui DUMNEZEU. Acest galileean, din clasa de jos, membru al unei familii foarte sărace posedă o atât de mare putere asupra trupurilor și asupra sufletelor, încât

răscolește poporul, îl pregătește în spiritul mesianic, iar preoții, ca să doboare pe acest impostor, vor trebui să recurgă la dușmanul lor cel mai înverșunat, romanul. Da, în ochii lor, este un impostor slujit de demon, un imitator al lui DUMNEZEU, care simulează că iartă păcatele și al cărui blestem întrece orice blestem. Așa le apărea acest IISUS DIN NAZARET, pe care ai lui îl îndrăgeau tremurând, ca pe un prieten, totodată atât de puternic și nespus de smerit. Și tocmai pentru aceasta, neînțeles și de unii și de alții; iată obiectul cărții IISUS DIN NAZARET, pe care a avut imprudența să-l schițeze prestigioasa și valoroasa pictoriță ILEANA MINCULESCU. Neînțeles, și deci măhnit, nerăbdător, uneori violent. Dar, sub această violență de la suprafața fapturii lui, domnește în adâncul sufletului său o pace, pacea lui, cum o numește el, pacea unirii cu TATĂL, liniștea unei rânduirii, care își știe mai dinainte ceasul și că drumul său va sfârși în batjocură, în agonie și în suferința crucii. Violenta aparentă și liniștită în adâncul sufletului se manifestă deopotrivă în cuvintele lui, care ar trebui reluate unul câte unul, să le curățim de rugina vremii, de colbul, pe care îl întreține obiceiul, și să scoatem straturile de comentarii dulcege acumulate de o mie nouă sute de ani. Această minunată carte IISUS DIN NAZARET, nu va fi fost scrisă în zadar, dacă un singur cititor român de pretutindeni, închizând-o, își va da seama numaidecât ce înseamnă acea scuză a ostașilor, pe care arhierii îi certau, că n-au îndrăznit să pună mâna pe IISUS DIN NAZARET: "Niciodată cineva n-a grăit ca omul acesta!", iar talentata pictoriță ILEANA MINCULESCU reprezintă prin cartea sa de excepție "IISUS DIN NAZARET" o virtute radiatoare de profundă dragoste.

prof. Ionel Protopopescu

Fără birocrație

ORIZONTAL: 1) Original xeroxat - Însemnări scurte. 2) Act eliberat - Legalizează semnăturile. 3) Registrul contribuabililor la percepție - Eterna petiție. 4) Cerere respinsă. 5) Idee neterminată! - Vrăjmășie. 6) Contur valabil și legal - Mod de exprimare. 7) A rămas tot naiv! - Bec spart! - Mapă goală! 8) Minte limpede - Nemulțumit peste măsură. 9) Dovadă scrisă. 10) Parte din chitanțier - Listă de plată.

VERTICAL: 1) Act original. 2) Prefix cu semnificație egal - Adevărită. 3) Timbru universal - Fir de mătase din gogoși de calitate inferioară. 4) Omis la sfârșit! - A-l desemna testamentar - 12 Vorbe! 5) Tratament scurt - Înaintea erei noastre (abr.) 6) Ioana alintată - Banca națională Română (abr.) 7) Fată cu două mame - Însemnat scriptic. 8) Vin înăcrit - Element de compunere cu sensul floare. 9) Viciul unora - la mită ca toți. 10) Epocă (pl.) - Funcționar măgulit.

Puiu Moiceanu

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

DICTIONAR: OMO, PEL, ANT

Visul neîmplinit al Japoniei

Boris Elțin președintele Federației Ruse a făcut o vizită de două zile în Japonia. El a fost primit, în prima zi, de împăratul Japoniei Achihiro și de împărăteasa Miciko.

Vizita constituie un eveniment politic deosebit de însemnat, atât în istoria relațiilor ruso-nipone, cât și din punct de vedere geopolitic internațional.

Atât guvernul american cât și guvernul Rusiei urmăresc cu interes special această vizită.

Boris Elțin nu va dezamăgi pe nimeni, poate doar pe niponi. Dar nu pe japonezul de rând, ci pe împăratul Japoniei, cel care l-a primit cu inima deschisă.

Japonia va acorda Federației Ruse suma de 5 miliarde \$ S.U.A., în schimbul unor speranțe destul de vagi, de retrocedare a Insulelor din arhipelagul Kurile. Rusia țaristă nici nu și-ar fi pus acest lucru în gând, chiar în cele mai secrete gânduri ale sale, ea fiind după cum bine se știe, tot timpul ahtiată după acapararea unor teritorii cât mai întinse. Rusia lui Boris Elțin diferă radical, atât din punct de vedere al concepției, cât și al practicii, de Rusia țaristă.

Conform tratatelor internaționale semnate de U.R.S.S. în 1956 privind legea internațională, Elțin se pare că va ceda, dar nu ușor, două din cele patru insule - ce constituie diferendul care există de atâția ani între Japonia și Rusia.

Celelalte două insule se pare că nu vor fi niciodată retrocedate Japoniei, căci ea a fost de partea lui Hitler, împotriva rușilor și împotriva americanilor. Și acest lucru nu se poate uita, dar se poate ierta. Boris Elțin ar fi mai îngăduitor față de vecinii săi niponi, dacă nu ar fi supus presiunilor atât de puternice, ale armatei Federației Ruse, față de care este atât de îndatorat, după sprijinul dat de aceasta împotriva puciștilor.

Ion Grosu

Acordul militar cu Rusia O perspectivă (ceva) mai îndepărtată

Dacă nu s-ar fi declanșat puciul de la Moscova, la ora actuală România ar fi semnat deja acordul militar cu Rusia. Oportunitatea sa este indoielnică dacă ținem seama de intențiile declarate ale Moscovei exprimate de președintele rus Elțin în scrisoarea adresată șefilor statelor membre ale NATO. Federația Rusă - altfel spus cercurile militare - nu se arată deloc încântate ca țările foste comuniste, foste membre ale defunctului Pact de la Varșovia, să iasă de sub "umbrela" ei și să se apropie, mai târziu să se integreze în pactul atlantic. Cu alte cuvinte, Moscova nu renunță cu ușurință la zona sa de influență în Europa.

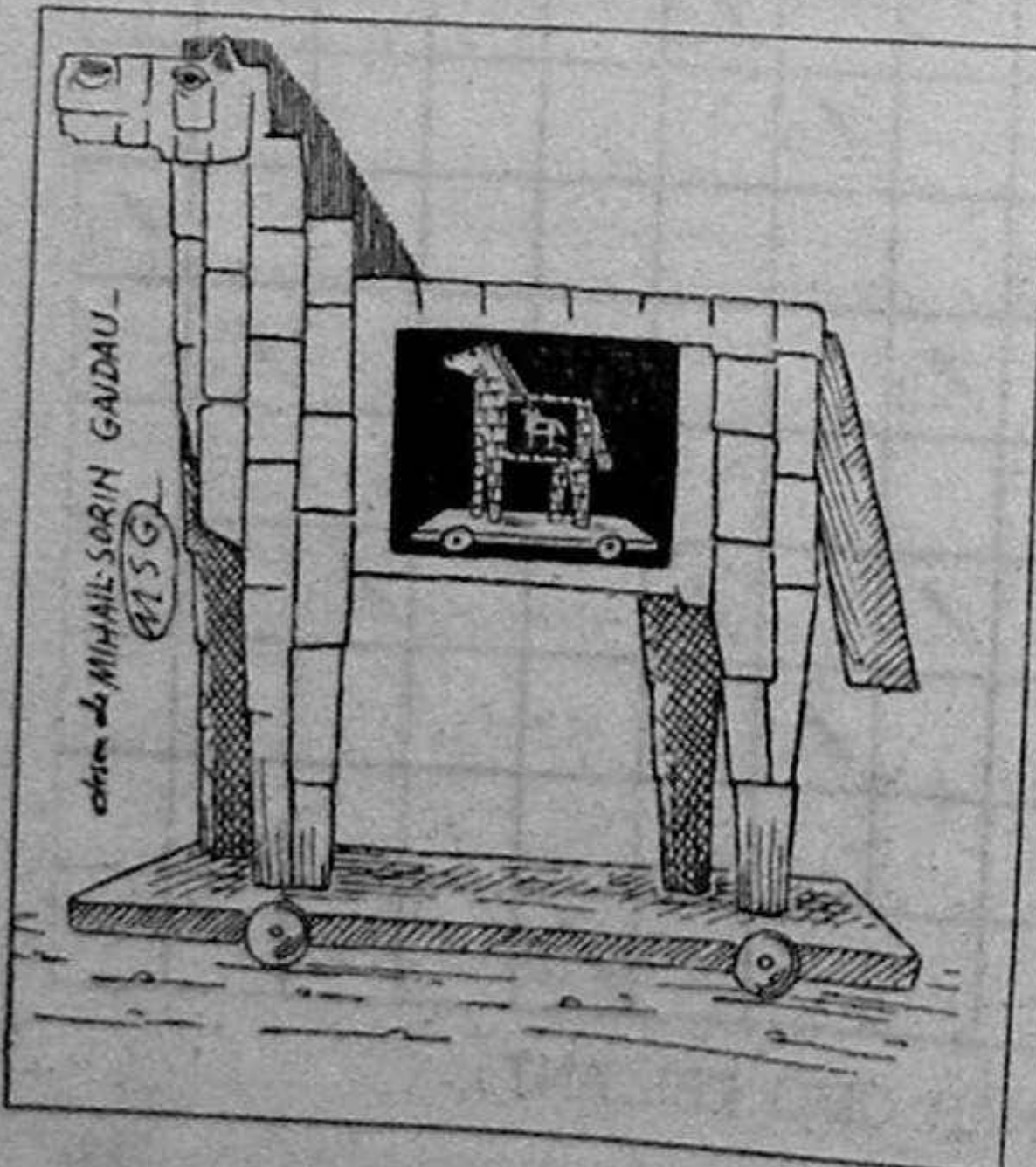
Am dorit să aflăm poziția guvernului de la București vis-a-vis de această chestiune extrem de importantă pentru viitorul țării, ținând seama și de realitățile de ultimă oră din Rusia. Purtătorul de cuvânt al Ministerului de Externe,

dl Mircea Geoană, ne-a declarat: "În privința acestui acord militar ce urma să fie semnat de către miniștrii apărării din cele două țări la București, dar, din cauza evenimentelor cunoscute de la Moscova această semnare și vizita ministrului de Externe rus s-a amânat. Acest acord, repet, are o componentă clasică, normală, de tipul acordurilor de cooperare și colaborare pe care România le-a încheiat sau urmează să le încheie și cu alte state. Cred că este o speculație care se autoîntreține în presa noastră privind implicațiile politice pe termen lung pe care un asemenea acord le-ar putea avea și de o eventuală redimensionare a opțiunilor noastre de politică externă unilateral spre o singură direcție. România și-a stabilit și a afirmat atât în programul de guvernare cât și la nivelul relațiilor de politică externă, opțiunile noastre fiind de integrare în structurile europene, euroatlantice, dar și de colaborare cu toate statele din regiune. Nu putem să nu luăm în calcul un stat de dimensiunea și greutatea specifică, atât din punct de vedere militar cât și economic, cum este Federația Rusă cu care dorim să avem relații dintre cele mai bune, așa cum de altfel au asemenea relații statele vecine României și cele central europene..."

Abordarea de mai sus este corectă din punct de vedere teoretic. Practic însă trebuie să ținem seama, pe de o parte, de realitățile actuale din Rusia, pe de altă parte, să reușim să ne apropiem mai mult de structurile euroatlantice și să avem toate garanțiile că un asemenea acord este benefic pentru toată lumea.

Mai ales nu trebuie să uităm că marele nostru fost vecin a dovedit în ultimele două secole mai mult rea-credință decât prietenie...

Ștefan Calliga

Răspântii

● Succesul socialistilor în Grecia

Așadar, în Grecia au ieșit învingători în alegeri socialistii, conduși de Andreas Papandreu. Socialistii au câștigat 46,1% din totalul voturilor, în timp ce Partidul Conservatorilor Noii Democrații 41,3% din voturi.

Din totalul de 300 de locuri din Parlament, Partidul Socialist ocupă 166 de locuri, iar Noua Democrație are 117 locuri, restul fiind ocupate de alte partide.

Rivalul lui Mitsotakis, Andreas Papandreu este victoriosul acestor alegeri. Mitsotakis a anunțat că va abandona conducerea partidului său.

Noi putem spune deschis că nu ne mirăm victoria în alegeri a Partidului Socialist al lui Andreas Papandreu. Era de așteptat ca în Grecia să se ajungă la o asemenea situație.

Dacă, de exemplu, în Italia, socialistii lui Bettino Craxi pierd teren, iar în Suedia socialismul suedez nu mai are aceeași priză la oameni ca acum câțiva ani, nu se poate spune că socialismul își trăiește ultimele zile, că cele câteva state unde socialistii sunt încă la putere, nu constituie decât o excepție. Mai mult ca sigur că și în Franța la viitoarele alegeri prezidențiale socialistii lui Mitterrand vor pierde, ei pierzând și alegerile parlamentare, câștigat de detașat de partidele de dreapta (R.P.R. și U.D.F.).

Dar după cum știți, în Grecia a avut loc o lovitură de stat, atunci când armata a preluat puterea, instaurându-se o dictatură militară. Acum poporul elen dorește ca țara să fie condusă de socialisti. Să-i lăsăm să se bucare de succesul socialistilor, pe cei care au votat cu ei.

● Polonia, condusă cu înțelepciune și cu mână fermă

Polonia se poate lauda, pe bună dreptate, la ora actuală, cu rata de inflație cea mai scăzută din țările est-europene aservite fostului imperiu sovietic, cu un coeficient de 60% din forțele de muncă angajate în sectorul privat și cu un prestigiu sporit, pe plan internațional, în multe domenii.

Și asta datorită clarviziunii președintelui său, Lech Walesa, fostul electrician din Gdansk, liderul "Solidarității" din tumultuoșii ani '80. În al doilea rând, înțelepciunii de bună gospodină - pe plan național - a Anei Sułkoska, un fel de Margaret Thatcher de pe malurile Vistulei.

Laudele adresate conducerii poloneze parvin de la foruri prestigioase occidentale. Președintele Lech Walesa a promis că, deși ultimele alegeri din Polonia au vădit o reeducare a fostelor partide comuniste sau filo-comuniste (agrarieni), el - președintele - va depune toate eforturile spre a asigura continuitatea democratizării politice și liberalizării economice a țării. Toți adevărații democrați (mai ales din estul Europei) nu-i pot ura decât succes. Noi, românii, avem oameni de talia morală și politică a fostului șef al "Solidarității", dar, spre paguba țării, sunt menținuți în afara pârgurilor de

conducere ale statului.

● Moscova, centru al crimei organizate

Un oficial italian a afirmat că prezent, MOSCOVA este capul crimei organizate. El a dat desigur un exemplu, afirmând că "procesul de privatizare favorizează la maximum "spălarea" fondurilor acaparate prin tot felul de metode criminale.

Italia a inițiat o acțiune de cooperare cu autoritățile guvernamentale din Moscova spre a defoloză neutraliza canalele tenebroase de transfer a diferitelor fonduri proveniență cel puțin dubioasă și de destinație obscură.

● Tot despre "turnătorii" din R.S.R.

Potrivit unei știri transmise de Europa Liberă dl Virgil Măgureanu prezentat cifra de 400 de informații reprezentând numărul informatorilor înregistrați în listele M.A.I. Numai la Sibiu existau 10 informatori (adică 10% din populația urbei). Păstrând proporțiile, populația țării de cca 23 milioane locuitori, ar fi existat 2,3 milioane "turnători".

Cifra de 2,3 milioane nu ar trebui să ne apară ca exagerată. În R.S.R. existat circa 4 (patru) milioane membri ai P.C.R. Ar însemna că aproximativ 1,3 mil. au fost niște membri "tăcuți" simpli cotizanți. Trebuie făcută lumină!

● Martiri ai comunismului în Spania

Sanctitatea Sa Papa Ioan Paul al II-lea a beatificat la Bazilica Sfântului Petru din Roma, un număr de opt distincți creștini și creștine care au iluminat, în mod special, firmamentul Bisericii în ultimele decenii. Printre aceștia, 7 au fost profesori ai școlilor creștine "Sf. Iosif" din Almería (Spania) și doi au fost episcopi spanioli. Au căzut victime gloantele "guvernamentale" (comuniste) ale conducerii de la Madrid, fiind considerați că nu dau concursul și sprijin "revoluției" contra trupului g-ralului Francisco Franco de Estremadura (care, în vara lui 1939, dădea lovitură de grație comunistilor spanioli).

Comentatorul postului de radio Vaticanului adăuga că și la noi în țară au existat reprezentanți ai țărilor greco-catolice, romano-catolice și membri ai clerului și laicilor din cele trei culte majore creștine din România care au opus fermitatea lor conștiinței dictaturii ateo-comuniste, plătind cu viața crezul lor. Este de menționat că Vaticanul examinează cauzele beatificării ale Monseigneurului Vladimir Ghica și ale Monseigneurului Anton Durcovici. Poate vor urma și altele, căci rândurile strălucite ale martirilor creștini români s-au înmulțit în ultimii 40 de ani.

Grupaj realizat de George Carcalet

Cronica TV

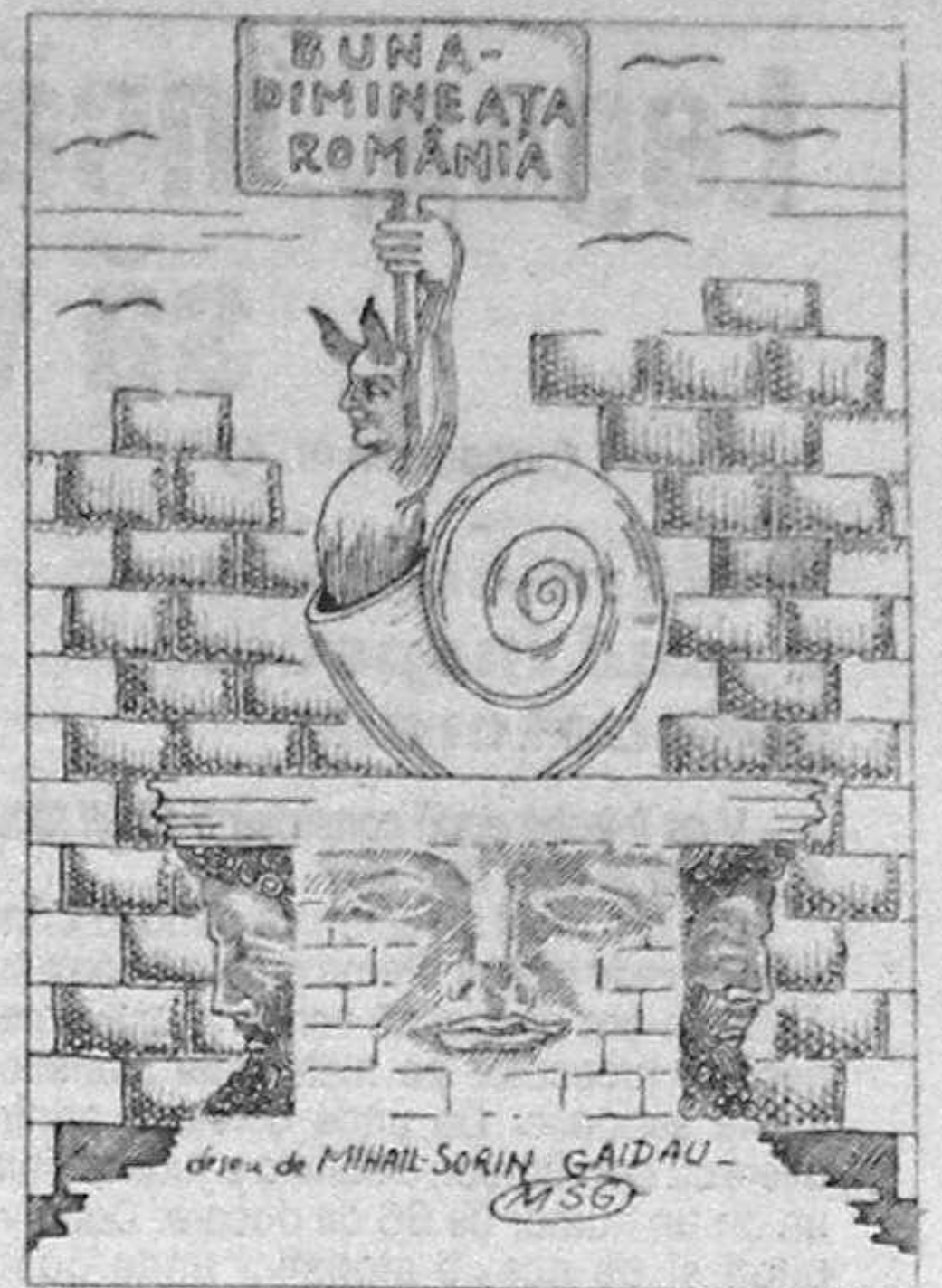
"Boii mei când aud doina!"...

Zile la rând am stat cu "sufletul la gură", să vedem cum "se dau în bărci", cei porniți pe Dunăre cu "solia de pace și prietenie", EURO-ROMANIA ai cărei falnici purtători de standard erau chiar persoane pe post de ministru, ca dl **Mircea Tomuş**, de pildă, plus alți "invârțiți", care au încropit un "frumos" program cultural-artistic. Doar, doar, om rupe inima târgurilor riverane, Budapesta, Bratislava, Viena, Passau, etc. Dna **Anca Toader**, responsabilă cu mediatizarea imaginii "victoriei" acestui periplu acvatic, ne-a informat că lucrurile n-au stat chiar pe "roze", deși majoritatea celor de la bordul navei pluteau sub zodia celor trei trandafiri! Așa că am putea să ne întrebăm și noi "ca simpli cetățeni", ce-au făcut responsabilii culturii ai ambasadelor, cum au pregătit această "plutire pe ape tulburi", a programului de mare încropeală; calitatea căruia am putut-o aprecia chiar și noi, cei rămași acasă, deoarece s-a transmis pe micul ecran, înainte de-a se fi pomit pe Dunăre, la deal, la vale, cu vânt bun din pupa! Încât ne-am putea gândi "cu îndreptățită mâhnire", dacă acest drum pe apă n-o fi fost "ideea" unor persoane doritoare de-a se plimba de-a moaca pe banii noștri, în acest frumos sfârșit de toamnă? Și-atunci, ca tot românul "inventiv" și-au zis: hai să găsim și motivul! Și l-au găsit: EURO-ROMANIA! De ne-am dat cu toții "în stambă!". Dar cum n-ar fi prima oară!? Hachișos, cronicarul,

nu poate să nu remarce finalul unui minireportaj transmis de dna Anca Toader, în care suntem "dăruiți" cu un vers de Goga, interpretat de un cunoscut cântăreț de muzică populară: "boii mei când aud doina!"... Acum "interpretați" și dumneavoastră! Care cum doriți!

○ DE LUNI PÂNĂ LUNI. La "retrospectiva evenimentelor politice interne și internaționale, cum scrie în Programul TV (emisiune care-a debutat de vreo trei săptămâni) dl **Cornelius Roșianu** ne-a prezentat o emisiune alcătuită doar din două evenimente! Așa l-am mai "revăzut" o dată pe președintele ales-reales (plasat la "evenimente internaționale" "valsând" la Viena cu ocazia intrării noastre cu ambele picioare în Europa. (De ne-ar ajuta Dumnezeu să și rămânem!). La "evenimente" interne ni s-a prezentat un nesfârșit material filmat, al cărui loc potrivit ar fi fost la emisiunea dedicată armatei. Chiar așa, să nu fi găsit realizatorul încă două picioare, pe care să și sprijine emisiunea "de luni până luni?". Că o emisiune rubricată, care se întinde pe o jumătate de oră, ar trebui să fie un fel de "miriapod". Șchiop, dar care să mai aibă, colo, vreo patru cinci picioruțe! Că "evenimente" au mai fost ele. Și interne și internaționale! Dar așa-ți trebuie, dragă Cornelius, dacă n-ai fost "pe fază" la ziua cauciucarilor! ○ Dând eu cu zarul: să stau pe programul I, să stau pe programul II?... "alea iacta est" (alea

au fost aruncate, cum mi-a zis, cu ani în urmă, un "erudit" activist de partid, jur!) și mi-a "ieșit" să văd "PRO MEMORIA" de pe programul doi. Dar nu era cu **Romulus Cordescu** cum anunța programul tipărit, ci, am avut surpriza să-l văd pe colegul meu de o viață **Horia Vasiloni**, într-un dialog cu dl **Ioan Lup**, fostul pilot de război, prietenul de cruce și de detenție al lui **Ionel Pop**. Că emisiunea a fost deosebit de interesantă, nici nu mai subliniez. Vreau să remarc numai modestia, tactul și bunul simț al reporterului, care nu se vâra, precum musca, obicei al multor teastași, doar doar vor ieși în "prim-plan", ci dădea cu atenție imbold spre poveste, interlocutorului, înodând capetele firului, ca totul să iasă rotund. Frumos, foarte frumos acest medalion "pro memoria!" Că dacă toți "uităm", ne pierdem istoria! Ar trebui ca și "programatorii" acestui gen de emisii, să le "facă loc" pe programul I, să le poată vedea toată țara. Ar fi astfel, alături de "Memorialul durerii" încă o emisiune-document despre "bine-facerile" regimului comunist! ○ CURAT MURDAR!... Așa s-a intitulat ancheta de pe programul I, pe care n-am văzut-o, trebuind să dau cu zarul, dar ar fi meritat pentru că "Ziua în care vin peștii" stătea sub girul talentaților **Florin Crăciunoiu** și **Florin Cornea**. Dar pentru că "mi s-a ales" în săptămâna care a trecut să stau mai mult "la apă", am urmărit emisiunea **Ștefanei Bratu** (tot pe doi)

serios și bine realizată ca întotdeauna, în care tot apa era "eroul principal", apa noastră cea de toate zilele! În final, într-un mic documentar, i-am văzut pe cei ce răspund de apa Parisului și care în fiecare din dimineață "degustă" la propriu H₂O-ul în cauză. Ce-ar fi și ce-ar fi oare, dacă zi de zi, ar fi obligați să tragă "o dușcă" din apa noastră potabilă cei de la malul Dâmboviței, care, proțâpiți în scaune înalte, conduc destinele țării... "pe drumul luminos", din victorie în victorie. Ar fi, ca o trezire la realitate! În rest, vorba cântărețului de muzică populară: ... "Boii mei când aud doina!"...

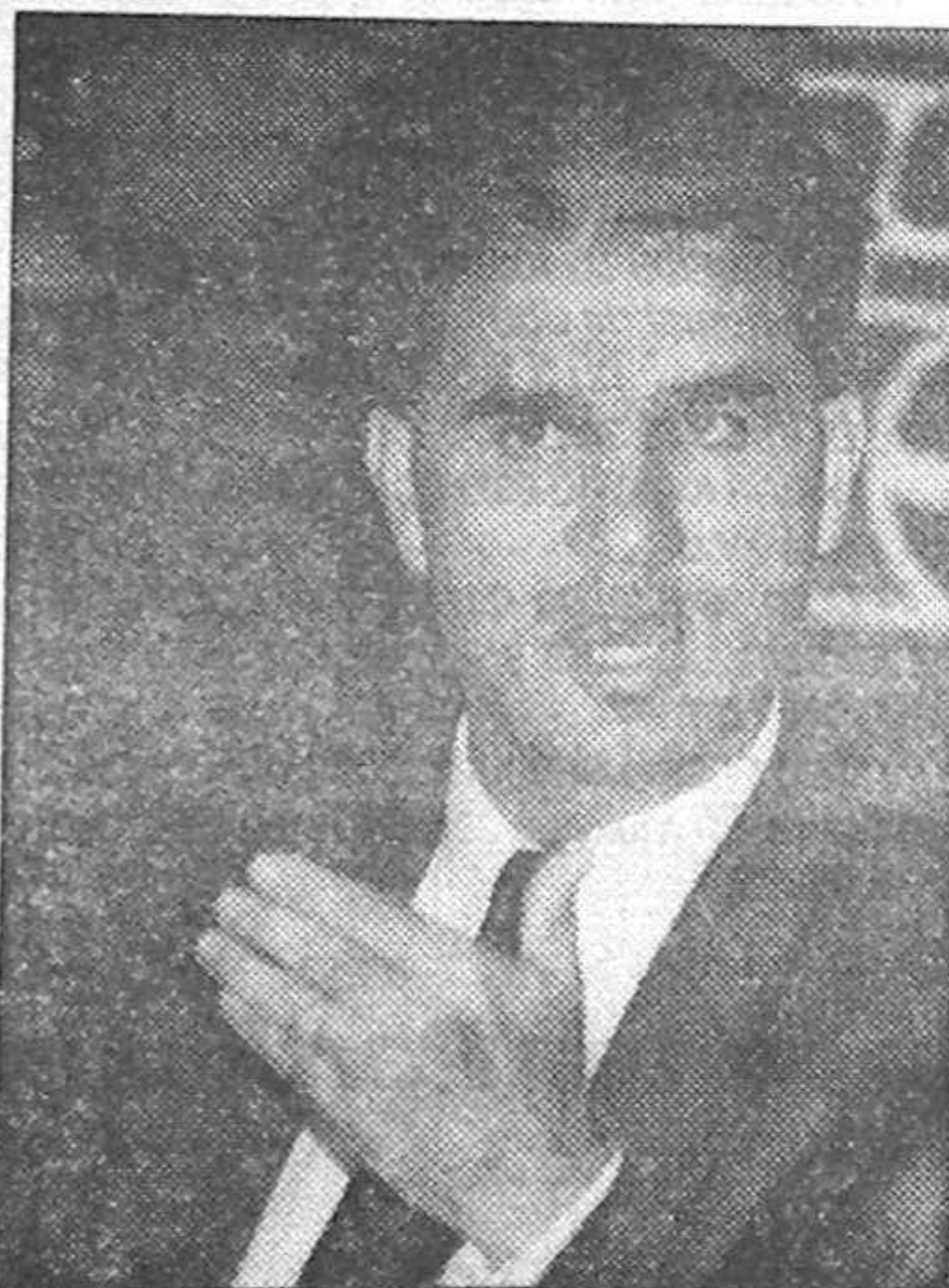
Rodica Rarău

La meciul România-Belgia

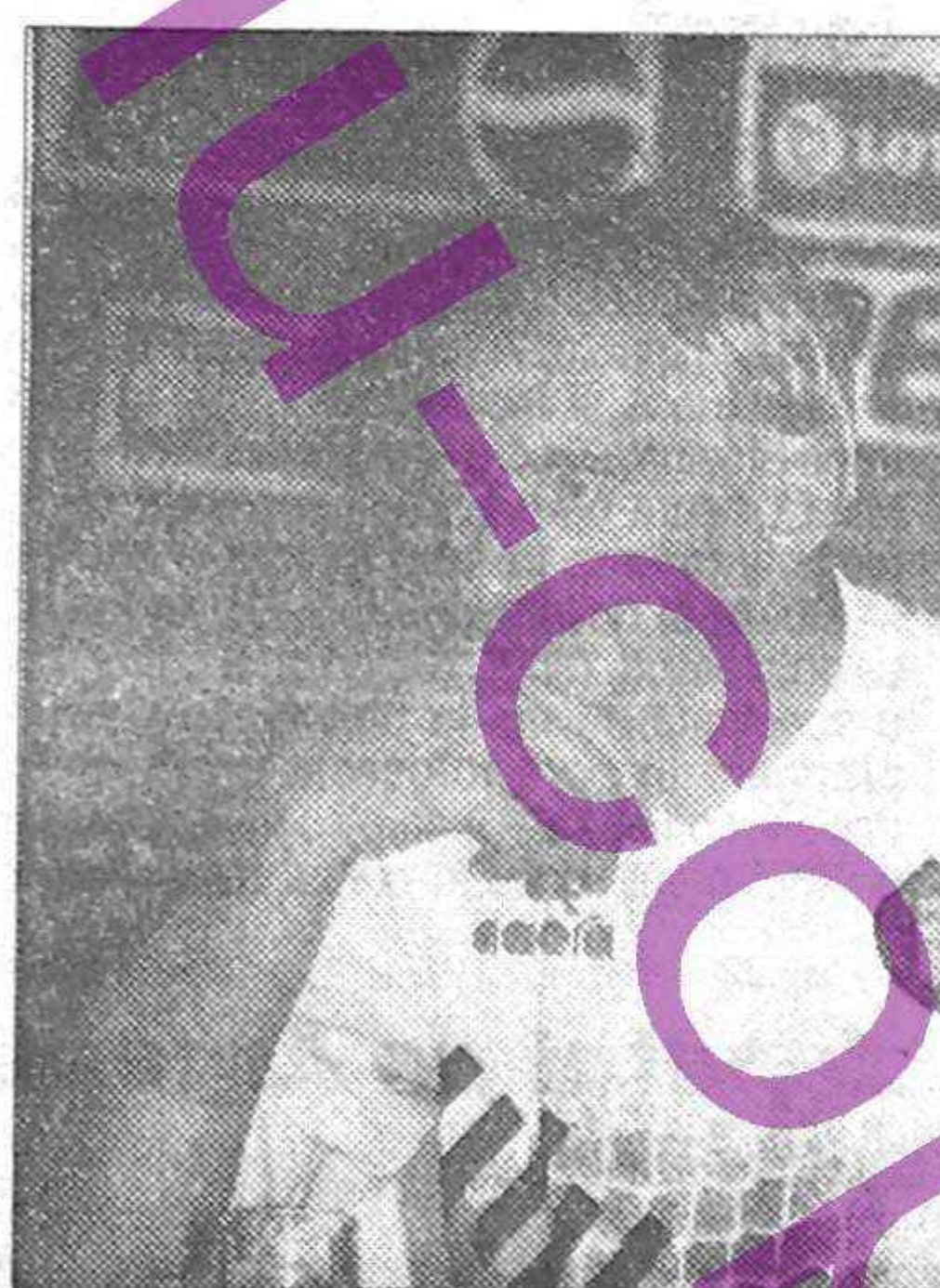
Inconștiența și iresponsabilitatea oficialilor au dat de lucru Poliției

Încăpătânarea Federației Române de Fotbal de a nesocoti toate semnalele primite - noi cel puțin am făcut-o de mai multe ori - spre a nu programa meciul penultimei șanse pe un stadion căruia i se cunosteau în totalitate defecțiunile, a dus la scenele aproape ireale, de miercuri seara, din lumina reflectoarelor.

După ce s-a permis instalarea unui mare număr de persoane pe nivelele, de beton armat, ale tribunei neterminată de pe Steaua (oamenii s-au așezat acolo deoarece aglomerația era aproape neverosimilă), la un semn venit din înălțimi s-a dat ordin ca toți să fie evacuați: nu interesa unde și nici cum, doar cât se poate de urgent, mai exact cât ai bate din palme. Organele de ordine, incitate de repetate îndemnuri radiofonice, aproape iresponsabile - ce veneau din partea acolora care se vedeau în pericol din vina propriei lor ambiții inconștiente - au început să-și exercite "atribuțiile". Cum a fost, a văzut un întreg stadion, cu excepția scenelor petrecute în culise, adică în partea invizibilă a tribunei: oameni luați cu fulgi cu tot, mai, mai, că nu au fost aruncați pe scări. Indiferent pentru ce și cum ajunseseră acolo. Fie că erau ziarști veniți să-și facă meseria și sosiți la ora 18 (cu o oră înainte de începere) n-au mai putut pătrunde la **simulacru** de locuri rezervate (neprotejate și cu accesul neasigurat), fie că erau reprezentanți ai ambasadelor străine,

Anghel Iordănescu
Antrenorul echipei României

care nici ei - dacă nu au venit cu mult timp mai înainte - n-au mai avut unde să ajungă. De altfel, din aceștia au mai fost și unii ce nici n-au apucat să intre pe stadion. Lucru notabil: la ora 18,30 un ordin a fost dat la toate accesele stadionului: "nu mai intră nimeni, oricine ar fi". Ceea ce înseamnă că și cetățeni cu bilete de intrare în regulă, cumpărate cu bani grei, puteau fi trimiși la plimbare (n-am putut afla câți au fost). În virtutea cărui drept? Organizatorul unei

Van Himst
Antrenorul echipei Belgiei

manifestații sportive (dar ca și altele) nu are obligația imprescriptibilă de a asigura nu numai accesul, dar și un loc corespunzător? Când colo, am asistat la secvențe de coșmar. Oare acestea au fost ordinele date de dl col. **Lupu** (așa am fost informați că se numește) subordonaților săi. Nu reproșăm însă organelor de ordine (poliție, jandarmi, antiteroriști, militari etc.) decât excesul de violență și de brutalitate.

Este evident că cea mai mare parte

a vinovăției revine **staffului** federal care, refugiat într-o tribună amenajată ad-hoc - dar cochetă și arătoasă - și păzită de militari, a salvat oarecum aparențele față de oficialități. De unde rezultă că în ceea ce o atinge direct, Federația știe să ia aminte la atenționări. În rest nu o privește. De acolo a avut tunisianul Aiolou intervenția sa, pe undeva bizară. Iar locul călduț de unde președintele federației a emis prin interpuși apelurile ce nu pot fi îndeajuns comentate, l-a împiedicat desigur să vadă cu toată superba sa pereche de ochelari să măsoare toate efectele unei nesăbuite. Până și în rândurile polițistilor se exprima nedumerirea. Ar fi interesant de aflat, deși nu este prea simplu, câte bilete s-au pus în vânzare, într-o arenă în care locurile sunt limitate și precis numărate. Chiar punând la socoteală și scările și coronamentele și tot s-au vândut mai multe bilete decât numărul locurilor.

Oricare ar fi situația - în lumina miilor de lucși marca Philips de pe Steaua, s-a deschis un proces care, oricât vor încerca unii să-l amâne, tot va ajunge la termenul de judecată.

Al competenței și al responsabilității!

Ioan Frâncu